

LOGARITM

Performanță și excelență

Numărul 1
Anul școlar 2022-2023

Adresa redacției:

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”

Localitatea Timișoara, Județul Timiș,

Bulevardul C. D. Loga nr. 37

Cod poștal: 300021

E-mail: logaritm@e-cdloga.ro

Telefon: 0256 491 873

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” din Timișoara

CONSILIUL JUDEȚEAN
TIMIȘ

*Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara
Revistă cofinanțată de Consiliul Județean Timiș,
prin programul TimCultura 2022*

CUPRINS

Activitățile școlii noastre	5
Clubul de scriere creativă	6
Clubul de film	9
Clubul de dezbateri	10
Clubul TedEd	11
 Gândurile noastre	 13
Statuie din aer ție, Amon-Ra	14
Sentiment... ..	15
Tot ce sper este ca Dumnezeuul meu să fie credincios	16
Bătălia de la Waterloo	18
Vizitele Regelui Ferdinand în Timișoara	20
 Reflecții lirice	 23
Destinul egoist	24
Metamorfoză	25
Cine sunt eu?	26
Iubire grecească	28
Adieu mon arbre	30
A Little Bee	31
Dispersie	32
Dear Carved Soul of Mine	34
The Bouyancy of Inner Thoughts	35
Viața în capitate	36
Către mulțimea cititorilor, din care aparțin	38
Meta-poezisme	39
 Fire narative ale emoțiilor noastre	 40
Bibliotecarul	42
Arta de a minți	43
Spaima	44
 De vorbă în spirit logan	 46
Interviu cu prof. limba română Milin Tihomir	48
Interviu cu prof. chimie Hittner Ana-Roza	52
Interviu cu prof. dr. geografie Ancuța Cosmin	54
Schimbarea - Frică sau oportunitate?	58
Povestea unui bănațean	60

Activitățile școlii noastre

Clubul de scriere creativă

*Elevi coordonatori: Oprea Vlad Nicolae,
Crișan Carina și Andreea Dudău*

Clasa a X-a SS

Profesor coordonator: dr. Costea Corina

Cu președintele Oprea Vlad Nicolae, vicepreședinții Crișan Carina și Andreea Aurelia și profesorul coordonator dr. Costea Corina, noi încurajăm fiecare copil să nu se ascundă după un zid de metafore și să-și îmbrățișeze calitățile de scriitor prin a ne prezenta o compunere autentică și necenzurată. Fiecare compunere va fi discutată, încercând împreună să dezvăluim misterele ce se ascund în spatele fiecărei povestiri și să dăm feedback pozitiv, dacă este necesar. După fiecare oră, vom alege o temă nouă după care să facem o nouă operă literară.

Ți s-a întâmplat vreodată să fii chemat în fața clasei pentru a citi o compunere în care ai pus multă dedicare, dar îți este frică să nu cumva să fii judecat sau criticat prea aspru de colegii tăi? Cu această presiune pe umeri, încerci să schimbi anumite cuvinte sau chiar întregi subiecte pentru a mulțumi o clasă. Ei bine, pentru acest motiv a fost creat Clubul de Scriere Creativă C. D. Loga.

Întâlnirile vor avea loc în fiecare vineri de la ora 14:10. Sala se poate schimba în funcție de situație (se poate și online), pentru a fi la curent cu detalii, vă rog să dați follow la pagina de Instagram @club_scriere_creativa_cd_loga sau să căutați unul dintre membri în clasa a X-a SS.

Deși încurajăm exprimarea liberă, există câteva subiecte ce nu ar trebui discutate într-un mediu școlar și anumite comportamente inacceptabile. Regulile clubului sunt următoarele:

- fără limbaj ofensator sau neadecvat;
- fără insulte asupra oricărei culturi, minorități sau religii;

- dacă doriți să vorbiți despre persoane reale, să se schimbe numele pentru a evita orice caz de batjocură, mai ales în cazul persoanelor sau partidelor politice (în cazul textelor informative, această regulă nu se aplică);

- fără subiecte mult prea deranjante, cum ar fi hărțuirea sexuală;

- este recomandat ca textul să nu fie mai lung de 3 pagini, pentru a avea timp ca toți participanții să citească.

Din puținele întâlniri pe care le-am avut, am putut descoperi o sumedenie de scriitori talentați, iar acum că suntem strânși cu toții în același loc, nimic nu ne poate opri din a scrie și a picta lumea în culori minunate folosind cerneală, creion sau pix.

Recomandarea clubului de scriere

Lupul de stepă al lui Hermann Hesse este pentru mine o carte care m-a făcut să-mi regândesc un pic modul de a privi lucrurile, atunci când vine vorba de modul în care ar trebui să îmi trăiesc viața.

Lupul de stepă, unul dintre pilonii literaturii moderne, este o carte tulburătoare, dar plină de farmec, ce oglindește gândirea lui Hermann Hesse, influențele filosofice și orientările sale spirituale.

Lupul de stepă urmărește traseul psihologic și emoțional al lui Harry Haller, un savant neadaptat societății și epocii în care trăiește, intolerant la superficialitatea celor din jur. Haller pare a fi jumătate om și jumătate lup - singuratic, introspect, taciturn.

Recomandarea clubului de film

Autor: Ghimiș Răzvan

Clasa a XI-a MI2

Profesor coordonator: Scurtulescu Sorin

Genuri: aventură, romantic, comedie, fantezie

Anul lansării: 1987

Actori: Cary Elwes, Robin Wright, Mandy Patinkin ,
Chris Sarandon, Christopher Guest, Wallace Shawn
și André the Giant

Regizor: Rob Reiner

Acest film se numește „The Princess Bride” (titlul în română se traduce „File de Poveste”) și prezintă o poveste plină de aventură, iubire adevărată și dueluri, care transformă acest film într-un basm clasic.

Filmul începe cu un băiețel care stă acasă din cauza răcelii sale, iar bunicul său îi face o vizită. Acesta începe să-i citească dintr-o carte pe care el o îndrăgea mult. Povestea în ramă este prezentă în acest film, iar de-a lungul său, povestea este întreruptă de reacțiile neașteptate ale băiatului, căruia începe, treptat, să îi placă cartea din ce în ce mai mult.

În basmul citit, o întâlnim pe inocenta Buttercup, care e pe cale să se mărite cu nefastul Prinț Humperdinck, chiar dacă inima ei îi aparține cu adevărat lui Westley, dragostea ei pierdută cu cinci ani în urmă. Nunta, însă, e întreruptă de un pirat misterios, un spaniol răzbunător și un uriaș bun, formând astfel o poveste plină de nădejde și romantism.

În ceea ce privește filmul în sine, acesta are un rol dublu foarte interesant: este un film de aventură și fantezie simplă pentru copii, subminând, de asemenea, multe dintre figurile de stil specifice genului, pentru publicul mai în vârstă (lucru care se va întâlni des în filmele ulterioare, care, fără îndoială, s-au inspirat de aici). Multe dintre personaje sunt arhetipuri care își urmează calea intenționată, în timp ce indică și meta-rolul lor, în esență un amestec de forme literare care își cunosc rolul și ansamblul, creând o poveste fascinantă.

Filmul este, cel puțin pentru mine, un film de confort pe care știu că dacă îl revăd într-o zi în care nu mă simt în largul meu, va reuși să mă facă să mă binedispună. De aceea eu recomand acest film de cult plin de citate memorabile tuturor elevilor.

Misiunea noastră este de a promova cultura și inovația, astfel creând un grup de elevi dornici de a învăța mai multe despre arta cinematografului. Ne bazăm pe cooperare, oricine având oportunitatea de a ne spune despre ultimele noutăți, despre actori, regizori și lumea filmului. Dorim ca oricine să ne împărtășească un film interesant pe care l-a văzut. Alt lucru important este că nimeni nu este superior altora.

Clubul de film

Elevi coordonatori:

Marin Damian și Ghimiș Răzvan

Clasa a X-a MI1, respectiv a XI-a MI2

Profesor coordonator: Scurtulescu Sorin

Întâlnirile noastre vor avea loc în fiecare vineri, de la ora 14:00, în sala 213 și probabil nu vor ține mai mult de o oră, însă noi putem sta oricât doriți voi. O dată pe lună, noi organizăm proiecții de film în Sala Festivă, prima fiind cea din 20 octombrie 2022 a filmului “Before Sunrise” regizat de Richard Linklater. La întâlniri se discută despre diverse filme, în special despre unul care a fost ales în săptămâna anterioară.

În fiecare săptămână, pe lângă filmul desemnat pentru a fi vizionat de toată lumea, elevii coordonatori vor veni și cu alte recomandări de filme din același gen, vizionarea acestora fiind opțională.

Filmul despre care am vorbit la ultima întâlnire este “Knives Out”, un film de mister, dar și de comedie din 2019, regizat de Rian Johnson, cu actori cunoscuți, precum Daniel Craig, Ana de Armas și Chris Evans. Pe scurt, este vorba despre un detectiv care investighează moartea suspicioasă a unui scriitor de romane polițiste, fiecare din familia acestuia având un motiv bun pentru a-i dori moartea. Detectivul se bazează astfel pe doctorița răposatului pentru a elucida misterul. Observăm asemănarea și inspirația din cunoscutele filme și cărți cu Hercule Poirot precum „Crimă din Orient Express”, „Moarte pe Nil” și „Crimă sub soare”, care cu siguranță v-ar interesa dacă v-a plăcut „Knives Out”. În concluzie, filmul este unul care abundă în intrigă, cu personaje foarte detaliate și interesante, care vă vor înșela așteptările.

Toți suntem egali aici și am venit atât pentru a discuta filme, cât și pentru a învăța mai multe despre ele. Dacă nu știi de Tarkovsky nu e nicio problemă, toți am început de undeva, iar acesta poate fi momentul de a vă spori cunoștințele în domeniul filmelor.

Putem fi contactați pe contul de Instagram al clubului [cd.loga_film.club](https://www.instagram.com/cd.loga_film.club) în cazul în care cineva dorește să se alăture clubului, dar și pentru diverse recomandări de filme dacă nu știți la ce să vă uitați.

Clubul de dezbatere

Chrome Debate Society

Un loc prietenos în care te poți dezvolta din punct de vedere personal, psihologic, poate chiar moral. Un loc unde îți poți asigura cu ușurință prietenii de lungă durată. Un loc unde poți îmbina distracția cu mediul academic. Un loc în care intri cu frica de a vorbi în public și ieși fără ea. Un loc în care competiția te împinge să atingi cea mai bună variantă a ta. Un loc în care vei învăța să îți comunici clar și concis ideile, fără erori logice. Un loc unde te vei descoperi pe tine însuși. Un loc unde vei afla cu siguranță ce vrei să te faci când vei fi mare. Un loc unde te vei simți ca acasă.

Asta este doar puțin din ce înseamnă dezbaterele.

Dacă te-am făcut cât de cât curios, te invităm să te înscrii la clubul de dezbatere al școlii noastre

Clubul TedEd

Student talks program

Clubul TedEd este o comunitate de tineri care își fac vocea auzită, care au idei și inițiative ce ar putea schimba societatea. Clubul nostru este un club care susține elevii să se dezvolte atât pe plan personal, să capete încredere în ei, cât și pe plan educațional și să învețe cum să-și structureze ideile mai bine, sub forma unui discurs TedEd.

Programul din care clubul nostru face parte, TedEd Student Talks Program, încurajează elevii să fie deschiși unii cu alții și să își formeze păreri legate de diferite subiecte, într-un mediu sigur și prietenos. Îmi doresc ca fiecare dintre membrii clubului TedEd să ajungă la cea mai bună versiune a lor până la finalul acestui an, să își învingă anxietatea socială și frica de a vorbi în public, și să rămână cu învățături valoroase, care să îi ajute toată viața lor. Vreau ca fiecare membru să simtă că face parte dintr-o familie mai mare, care îi susține cu orice inițiativă și idee de proiect ar vrea. Ne dorim să facem visurile loganilor să devină realitate. Provocăm elevii să se documenteze în legătură cu subiecte de actualitate și care îi interesează pe ei, împărtășindu-și aceste pasiuni cu noi.

Discursurile sunt pentru noi toți atât o sursă de idei, de întrebări, dar și de răspunsuri și sunt convinsă că acest club îi va ajuta pe colegii mei să se exprime liber mai ușor. Vom aborda subiecte precum mental health, cum să facem față situațiilor stresante și bullyingului, cum să avem grijă de sănătatea noastră, metode de automotivare, dar și subiecte precum astronomia și universul, cum să ne alegem domeniul în care să lucrăm, cum să nu avem regrete în urma deciziilor luate și cum să avem o viață mai frumoasă. Fiecare idee este binevenită, discursurile fiind menite să ne ajute atât pe noi, cât și pe cei care le ascultă. Vom posta pe pagina noastră oficială de Instagram discursurile pe care voi le pregătiți și pe care vreți să le împărtășiți cu restul lumii. Aici nu există „greșeli”, ci doar lucruri pe care le putem îmbunătăți, cu ajutorul feedback-urilor primite din partea celorlalți.

În cadrul întâlnirilor trecute am discutat despre cauza anxietății noastre, pașii pe care îi urmăm atunci când facem un discurs TedEd. De asemenea, am oferit și câteva sfaturi generale despre viață și am discutat despre cum să nu ne lăsăm afectați de părerile altor oameni. Ne dorim să organizăm evenimente atât în cadrul școlii, cât și în alte locații și să le oferim nenumărate oportunități participanților.

Pentru mai multe informații și pentru a vă alătura Clubului, mă puteți contacta pe contul de Instagram al acestuia, [teded.loga](https://www.instagram.com/teded.loga). Vă aștept în număr cât mai mare.

Vasiluță Miriam
clasa a VII-a A

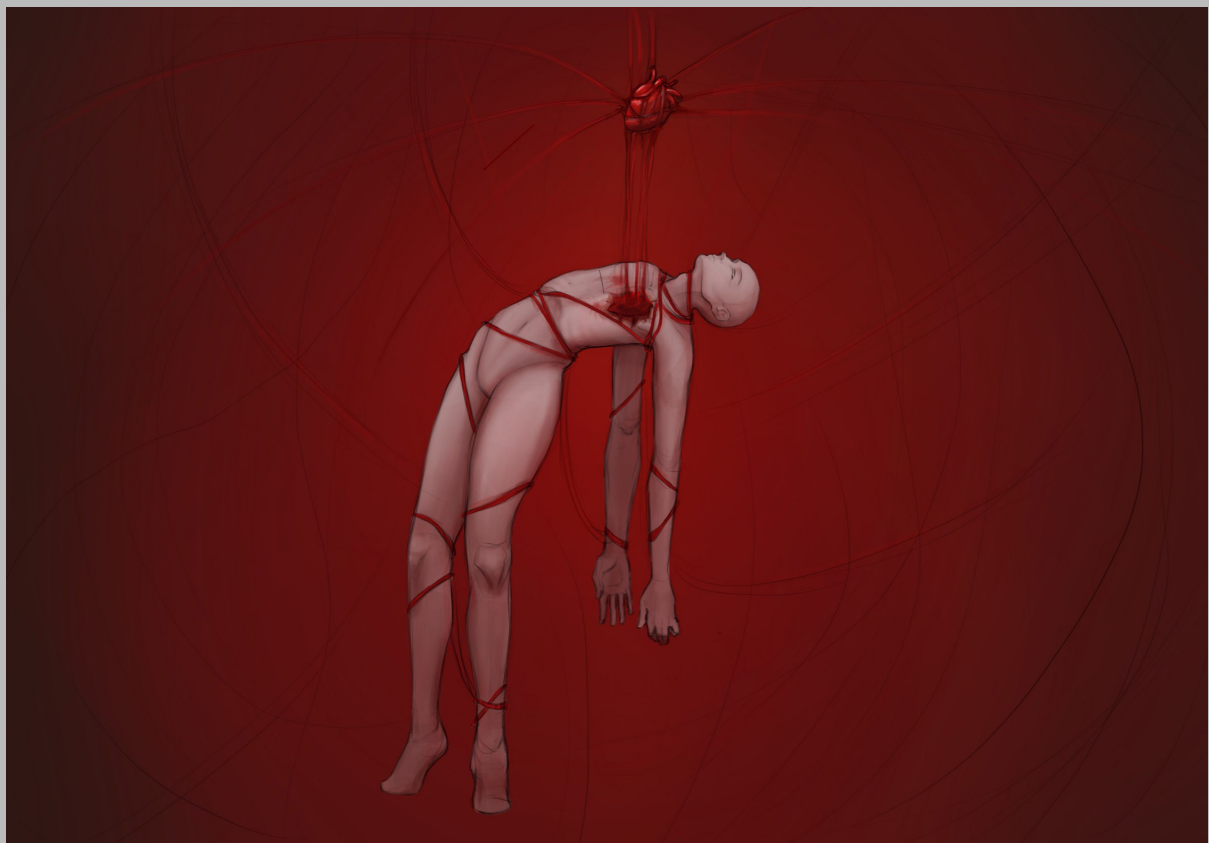
*Gândurile
noastre...*

Statuie din aer ție, Amon-Ra

(text anonim)

Păstrez îmbrățișarea noastră într-o frunză, presată cu grijă în cartea mea preferată. Uneori îi cânt, alteori dansez cu ea sau îi spun glume. Îmi place să mă gândesc că schițează un zâmbet cu nervurile ei întortocheate de fiecare dată când aude cheia rotindu-se din afara ușii pe la trei după-amiaza. O țin în jurul a cât mai multă viață, pentru că, într-adevăr, de multe ori am impresia că nici nu a fost vreodată aici. Îi citesc noi povești kafkaiene în fiecare seară de secole și nu știu dacă ea a mai respirat în ultimul timp. Sau vreodată. Însă, fără vreo încercare de a suna ca un filosof aspirant, mă întreb ce e, de fapt, conceptul de „viu”? E un puls banal? E o respirație vagă, pe care îți este permis să o iei doar pe grăbite când fugi să ajungi la curs? E plânsetul de fericire? E experiența crâncenă pe care ai nimerit-o la tombola vieții? Poți fi tu vie într-o frunză, o sarcină de dus la bun sfârșit, ceva pe care încerci din toate puterile să-l venerezi, dar la finalul zilei nu știi niciodată dacă poți? Ah, dar lovește-mă epifanie, cu orice, doar să știu că încă simt. Mă cern ca zahărul pudră pe prăjitura asta de trotuar, lin ca frunza uscată și mă întreb ce doamne iartă-mă fac.

Mi-ar plăcea să spun un clișeu de genul „E viața iubirea? Dacă ne luăm după principiul ăsta, ești cât se poate de vie.”, însă nu-mi permit să articulez așa o minciună. Mi-aș dori măcar să te urăsc, să știu cel puțin de o treabă. În schimb, rămân ca Pământul, un cerc în neant, plutind fără rost, într-o apă chioară, clocotindă. E gata masa.

desene realizate de
Păuna Lara
clasa a X-a SN2

Sentiment..

Este impresionant cum orice gest pe care îl facem este determinat de un *sentiment* mai mult sau mai puțin „normal” din punct de vedere al sănătății mintale a persoanei care simte acest *sentiment*. De exemplu, vrei să renunți la ceva - un obiect, o persoană; de *sentimente*, deși ai această falsă impresie, nu te poți atinge; ele sunt independente de noi, singura legătură cu ele o reprezintă faptul că „acționează” asupra noastră - și ești absolut convins că e o alegere bună, dar apare un *sentiment*, oricât de mic, care îți spune altceva. Oare cum vei acționa? Desigur că vei asculta de acel foarte mic *sentiment*, care, de fapt, este cel mai profund; vine din abisurile sufletului nostru și este esența a ceea ce ne dorim, nu a ceea ce gândim. Deci, *sentimentele* sunt cele mai puternice părți ale sufletului nostru, care ne influențează puternic gândirea, apoi gesturile.

Prin asta trec și eu... Aș putea spune că înot într-o mare de *sentimente*, iar orizontul nebrăzdat de vreo urmă de uscat mă face să mă simt pierdut. Chiar dacă, în interiorul sufletului meu, există, desigur, un *sentiment* care îmi spune că voi ajunge cu bine la mal și mă voi bucura în urma gesturilor mele; dar asta numai dacă voi continua să-mi ascult *sentimentele*. Acest *sentiment* mă determină să nu renunț la înaintarea spre orizontul drept. Fără el, cel mai probabil, m-aș îneca în propriile-mi *sentimente*...

Frânculescu Patrik

Clasa a IX-a SS

Tot ce sper este ca Dumnezeul meu să fie credincios

*Frantș Diana
Clasa a XII-a MI1*

*fotografii realizate de
Medinschi Maia
clasa a IX-a SS*

Și dacă Shakespeare și Eminescu aveau dreptate? Dacă scena lumii noastre este cel mai mare spectacol incognoscibil, în care jucăm toți atât de entuziaști? Cât de ușor ar accepta specia noastră ipoteza de a exista doar sub forma banală de marionetă? Și în ziarele noastre ce articole ar apărea despre păpușar? Căci ce-ar fi un teatru de păpuși fără marionete pare mai neînsemnat decât unul fără un păpușar.

Pe toate aceste întrebări terifiante putem spune că René Descartes le-a înlăturat în momentul în care a afirmat: „je pense, donc je suis”, vindecându-ne astfel rănilor necunoscutului din senin. Însă cine s-a mai sinchisit să continue a-i citi lucrările a remarcat ipoteza sa ce pune la îndoială însăși realitatea în care trăim, prin conceptul viselor. Căci dacă un om, în momentul în care visează, se consideră a fi actorul principal al acelei scenete și totuși, după ce se trezește, descoperă că trăiește într-o altă realitate, ce îl face să creadă într-o formă primordială de existență? Totuși am avut și opinii diferite de-a lungul istoriei, asemenea povestioarei concepute de filozoful chinez Chuang Tzu: „O dată am visat că sunt un fluture ce zbura deasupra lanurilor de flori, văilor înverzite și munților împăduriți. Iar acum nu mai știu dacă sunt om ce a visat că este fluture sau un fluture ce visează că este un om?”.

Într-un final, poate totul este legat de faptul că - je pense que je suis -, dar asta ar însemna că ar trebui să fie valabilă și reciprocă, și anume -je suis, donc je pense-. Doar că ajunși aici ne-ar fi imposibil să alcătuim o succesiune a ideilor, căci amândouă ipotezele reprezintă și cauza și efectul celeilalte. Iar în acest mod ni s-ar justifica teoria lui Nietzsche privind „eterna întoarcere”, ciclicitatea bidimensională a timpului. Vă puteți imagina o infinitate de repetiții creându-se între aceleași puncte dintr-un sistem cartezian? Poate eternitatea nu are nevoie de un areal infinit de desfășurare, ci doar de-o succesiune de evenimente ce să se compună între ele. Și totuși când a luat naștere prima acțiune? Dacă am alege să răspundem că atunci când a avut loc marea coliziune supranumită Big Bang, am ignora premisa de la care ne-am început discuția, și anume cea legată de cauzalitatea tuturor efectelor. Astfel, paradoxal, nu putem concepe nici ideea de eternitate și nici ideea de a nu exista ceva înainte sau după un eveniment. Fiindcă cele două, la rândul lor se justifică prin existența celeilalte. Ce absurd, așa-i? Să trăim în închisoarea propriei noastre minți, să tânjim după un adevăr universal și totuși să ne fie mult mai ușor să ne explicăm că fiecare particulă din această lume se manifestă absolut întâmplător. De aceea, Camus a ajuns să ne adreseze întrebarea „ce ar însemna pentru noi un înțeles exterior condiției umane” și cum am defini conceptul de înțeles sau scop al vieții?

Însă o dată ce nu am putut accepta incomparabilitatea unor elemente ale naturii față de propriile noastre experiențe, le-am remodelat „după chipul și asemănarea noastră”, inducând ideea unei supraființe hermafrodite eterne intitulată „Dumnezeu”. Iar prin aceasta ne-am putut explica multitudinea de idei privind aspectele supraviețuirii noastre, justificându-ne binele și răul, adevărul și minciuna, frumosul și urâtul, lumina și întunericul și multe alte dualități ce coexistă datorită diferenței de perspectivă umană. La fel ca și ciclicitatea timpului, l-am alimentat pe acest Dumnezeu prin fracțiunile opiniilor noastre, doar ca el să ne alimenteze pe noi prin aceleași concepte, creând astfel o punte de legătură ce nu mai poate fi înlăturată, existând în etern. Dar dacă, totuși, conceptul acestei ființe superioare a

fost creat prin analogia nașterii unui om și prin întrebarea „cine l-a adus pe lume pe primul om?”, înseamnă că nu putem da la o parte incertitudinea privind conceptul de cine l-a creat pe Dumnezeu? Acceptăm ideea de a fi existat dintotdeauna în același mod în care refuzăm ideea de a fi apărut din nimic, iar astfel misterul infinitului pare a ne fi mai familiar decât cel al unui început și final bine stabilit, cu toate că ne autoconștientizăm momentul în care am apărut și momentul în care vom dispărea. Deci, de ce ne-ar fi mai ușor să reprimăm o idee privind ceva așa-zis normal în favoarea unei alte idei privind o incertitudine? Și dacă prin această întrebare reușim să ne definim ca specie, atunci tot ce pot adăuga este că sper ca al nostru concept de Dumnezeu să-și creeze la rândul său un Dumnezeu, ca mintea mea să poată să-l înțeleagă pe cel mai apropiat dintre ei, în aceeași măsură în care cea mai problematică treaptă este cea pe care urmează să calc. Iar în acest mod existența Dumnezeilor se va repeta Da Capo al Fine, urmând ca fiecare dintre ei să murmure într-un final „Tot ce sper este ca Dumnezeul meu să fie credincios”.

Bătălia de la Waterloo

Lupu Andrei
Clasa a V-a B

Pe fondul schimbărilor generate de Marea Revoluție Franceză, în anul 1804, generalul Napoleon Bonaparte s-a auto-încoronat Împărat al Franței. Acesta își dorea să cucerească Europa și să formeze astfel „Imperiul Francez”. Bonaparte și-a început atât cariera militară, cât și cea politică, cucerind Spania, Prusia, Germania, Italia, Polonia și Austria. Tentativa sa de a cucerii Rusia în 1812 a eșuat. Deși a fost victorios pe câmpul de luptă, el a fost înfrânt de „iarna rusească”. După această înfrângere s-a întors la Paris, unde a fost arestat de o coaliție formată din englezi, prusaci și austrieci și trimis în exil pe o mică insulă numită Elba.

În aprilie 1815, un mesaj ajunge la Paris. În el scria că Napoleon a scăpat din exil. Mareșalul Michael Ney a fost trimis să captureze Împăratul, dar acesta l-a convins să-l lase liber. Ney a fost de acord. Ajuns la Paris, Bonaparte a revenit pe tronul Franței.

La această veste, „Aliații” (prusacii, englezii și austriecii) au trimis imediat o armată formată din 125.000 de soldați prusaci sub comanda generalului Gabbard von Blucher și o alta formată din 100.000 de soldați englezi sub comanda Duceului de Wellington, viitorul prim-ministru al Angliei. Napoleon avea sub comanda sa 135.000 de soldați.

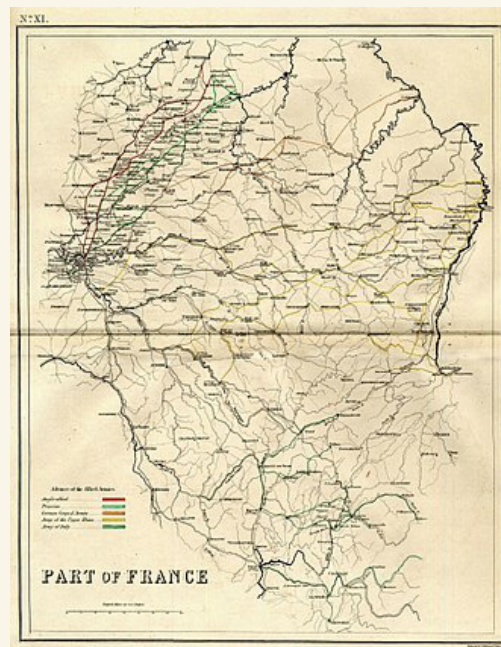
După ce „Aliații” au debarcat în Belgia, Bonaparte a început ofensiva prin atacarea graniței Belgiei. Mai întâi, s-a întâlnit cu trupele prusace care au fost înfrânte rapid; Napoleon a trimis 45.000 de soldați francezi să urmărească prusacii care băteau în retragere.

În dimineața zilei de 18 iunie 1815, Împăratul Franței și-a pregătit trupele pentru o confruntare cu britanicii. Terenul unde urma să se desfășoare lupta a fost ales de Ducele de Wellington și era în apropierea unui deal, unde era staționat centrul armatei britanice. Pe flancul stâng se afla ferma „La Haye Saint”. Pe flancul drept se afla o fermă de două ori mai mare, ferma „Hogumount”.

Primul atac a fost în acea dimineață, la ora 10:00. Trupele franceze au atacat ferma „Hogumount”. Aceasta era apărată de un regiment de elită britanic. După o oră și jumătate de lupte, atacul a fost respins, iar francezii au fost nevoiți să se retragă. Bătălia de la Waterloo a început.

După această înfrângere, Napoleon a ordonat tunurilor sale să deschidă focul asupra centrului armatei britanice. În tot acest timp, armata prusacă s-a îndreptat spre nord, în timp ce cei 45.000 de francezi s-au îndreptat spre est. Blucher, auzind tunurile, s-a îndreptat spre sud-vest. La ora 13:00 în acea după-amiază, tunurile franceze au oprit tragerea. Imediat după aceasta, Napoleon a trimis un atac asupra centrului armatei inamice.

Lupta a fost feroce, iar francezii au fost nevoiți să se retragă, lasând în urmă mii de morți. Când Napoleon a aflat acest lucru, s-a supărat, dar a realizat că ferma „La Haye Saint” este mai apropiată de centrul armatei britanice. A ordonat un nou atac asupra acestei ferme cu 2000 de soldați.

Ferma era apărată de englezi și prusaci, în total 450 de soldați. Deși erau depășiți numeric, ei aveau un avantaj mare: foloseau puști, nu muschete, ca celelalte armate.

La aproximativ ora 15:00 în acea după-amiază, francezii au atacat ferma. Lupta nu a durat mai mult de o oră, francezii fiind nevoiți să se retragă. Mareșalul Ney, fără să-l anunțe pe Împărat, a condus trei atacuri cu cavaleria franceză. Avea sub comanda sa 12.000 de cavaleriști. Trupele britanice au început să formeze pătrate de infanterie, respingând atacurile cavaleriei lui Ney. De asemenea tunurile britanice au început să tragă asupra francezilor. În pauzele dintre cele trei atacuri, tunurile franceze au început să tragă asupra pătratelor britanice. După acest asalt, ambele părți au avut pierderi imense. Cavaleria franceză era distrusă, iar trupele lui Wellington nu mai rezistau unui alt atac.

Când Napoleon a aflat acest lucru, a trimis un nou atac asupra fermei "La Haye Saint" pe care a cucerit-o în scurt timp. La apropierea serii, ambele părți au

văzut o armată care se îndrepta către câmpul de luptă. Bonaparte spera că sunt francezii care au urmărit prusacii. Wellington spera că sunt prusacii. Nu după multă vreme, un mesager prusac a sosit la Wellington. Napoleon a aflat și el că armata care se apropia era armata prusacă, dar a ordonat ofițerilor săi să spună trupelor sale că sunt francezii care au urmărit prusacii. Astfel dorea să nu îi demoralizeze pe soldații săi.

Francezii încă dețineau „Garda”. Aceasta era formată din veterani care au luptat 20 de ani la rând. „Garda” nu a mai fost niciodată înfrântă și nu s-a retras niciodată. Napoleon a trimis „Garda” în atac asupra centrului armatei aliate. Tunurile britanice au deschis imediat focul asupra „Gărzii”. Între timp, Wellington a ascuns o mare parte din trupele aliate în spatele dealului de pe câmpul de luptă. Când francezii au ajuns la poalele acestuia, au înfrânt ușor trupele britanice staționate acolo. Armata aliată ascunsă s-a ridicat în picioare, omorând foarte repede o cincime din „Gardă”. Copleșită de atac,

„Garda” a bătut în retragere. Atunci, Napoleon a ordonat tunurilor sale să tragă asupra armatei inamice, dar fără folos. Fiind înfrânt, s-a retras la Paris.

La finalul zilei de 18 iunie 1815, francezii au pierdut 30.000 de soldați și 10.000 de cavaleriști. Britanicii au pierdut 15.000 de soldați, iar prusacii 6.700 de soldați. După această bătălie, Napoleon a fost forțat să abdice și a fost exilat

pe insula „Sfânta Elena” până la moartea sa care a avut loc în anul 1821. Ducele de Wellington a devenit unul dintre cei mai populari și puternici oameni din Marea Britanie.

După părerea mea, această bătălie este una dintre cele mai importante bătălii din istoria Europei, pentru că ne arată încă o dată, că puterea oricărui mare conducător este limitată. Întotdeauna va veni și momentul înfrângerii. Eu cred că Wellington a folosit o bună tactică militară, ascunzându-și trupele în spatele unui deal.

Bibliografie:

Dougherty, J. Martin, Haskew, E. Michael, Jorgensen, Christer, Mann, Chris, McNab, Chris, Neiberg, Michael, Pavkovic, Michael, Mari bătălii. Conflicte decisive care au marcat istoria. Editura Nomina, 2017.

Vizitele Regelui Ferdinand în Timișoara

Prof. Carabeț Dorin

De-a lungul timpului, pământul Banatului s-a dovedit primitor nu doar pentru oamenii simpli, ci și pentru capetele încoronate care au marcat istoria și evoluția lumii. Au vizitat Banatul, în decursul timpului, împărați romani. Îi putem amintim aici pe Traian, Hadrian și Caracalla, numeroși regi medievali ai Ungariei. Regele Ungariei, Carol Robert de Anjou, chiar și-a stabilit reședința la Timișoara între anii 1316 și 1325. Mai târziu, în epoca modernă, Banatul i-a primit pe împărăteasa austriacă Maria Terezia și pe fiul său împăratul Iosif al II-lea. În timpul

lungii sale domnii, și împăratul Franz Iosef I a vizitat de mai multe ori Timișoara și Banatul. Trebuie să amintim că în 7 martie 1866, domnitorul unirii, Alexandru Ioan Cuza, a petrecut la Timișoara ultima noapte pe pământ românesc.

La 1 Decembrie 1918, reprezentanții Banatului la Marea Adunare de la Alba Iulia decid unirea acestei provincii cu România. În anii care au urmat acestui eveniment, Timișoara a fost vizitată de mai multe ori de familia regală a României. Prima vizită a regilor României Mari la Timișoara a avut loc în perioada 1-3 mai 1923, de atunci se păstrează un episod care definește personalitatea regelui Ferdinand.

Cu ocazia prezenței familiei regale la Timișoara, prefectul județului Timiș-Torontal, doctorul Iuliu Coste, a organizat la prefectură (în actualul Palat Baroc din Timișoara) un banchet fastuos. Au fost invitate diferite personalități din Timișoara, atmosfera a fost întreținută de orchestra condusă de prim-violonistul Karcsi Constantinovici care a interpretat arii celebre. Când s-a apropiat miezul nopții, Regele și-a luat la revedere de la comeseni, dar i-a rugat pe domnii respectivi să nu se deranjeze și să rămână împreună cât le va face plăcere. După intrarea Regelui, ușa apartamentului regal se închide, iar în sală orchestra continuă să cânte. După câteva minute, prefectul vede că ușa care duce la camera regelui se deschide, așa că se ridică și o închide repede. Afară începe să se crape de ziuă, în sală este interpretat un vals vienez, ușa se deschide iar, prefectul face doi pași, dar ușa se închide singură. Mesenii intră în alertă, amintirile cu stafii încep să le bântuie gândurile.

Din domul romano-catolic aflat în apropiere se aud clopotele, pentru a treia oară se deschide ușa, orchestra amuțește, prefectul dă fuga să închidă ușa, atunci din camera înfundată în întuneric se aude glasul Regelui: „Lăsați-o așa. Eu am deschis ușa, căci și mie îmi place muzica frumoasă.” Regele Ferdinand nu a vrut să îi deranjeze pe invitați cu prezența sa.

O altă întâmplare interesantă s-a petrecut cu ocazia unei noi vizite regale la Timișoara și i-a avut în prim plan pe Regele Ferdinand, Regina Maria și primarul Timișoarei, Lucian Georgevici. Evenimentul s-a petrecut în anul 1925, cu ocazia punerii pietrei fundamentale a bisericii ortodoxe din cartierul timișorean Mehala. Locuitorii români din Mehala au avut în plan construirea unei biserici proprii încă din anul 1910, dar izbucnirea Primului Război Mondial a amânat lucrările. În noiembrie 1925, dorințele credincioșilor din această parte a Timișoarei devin realitate.

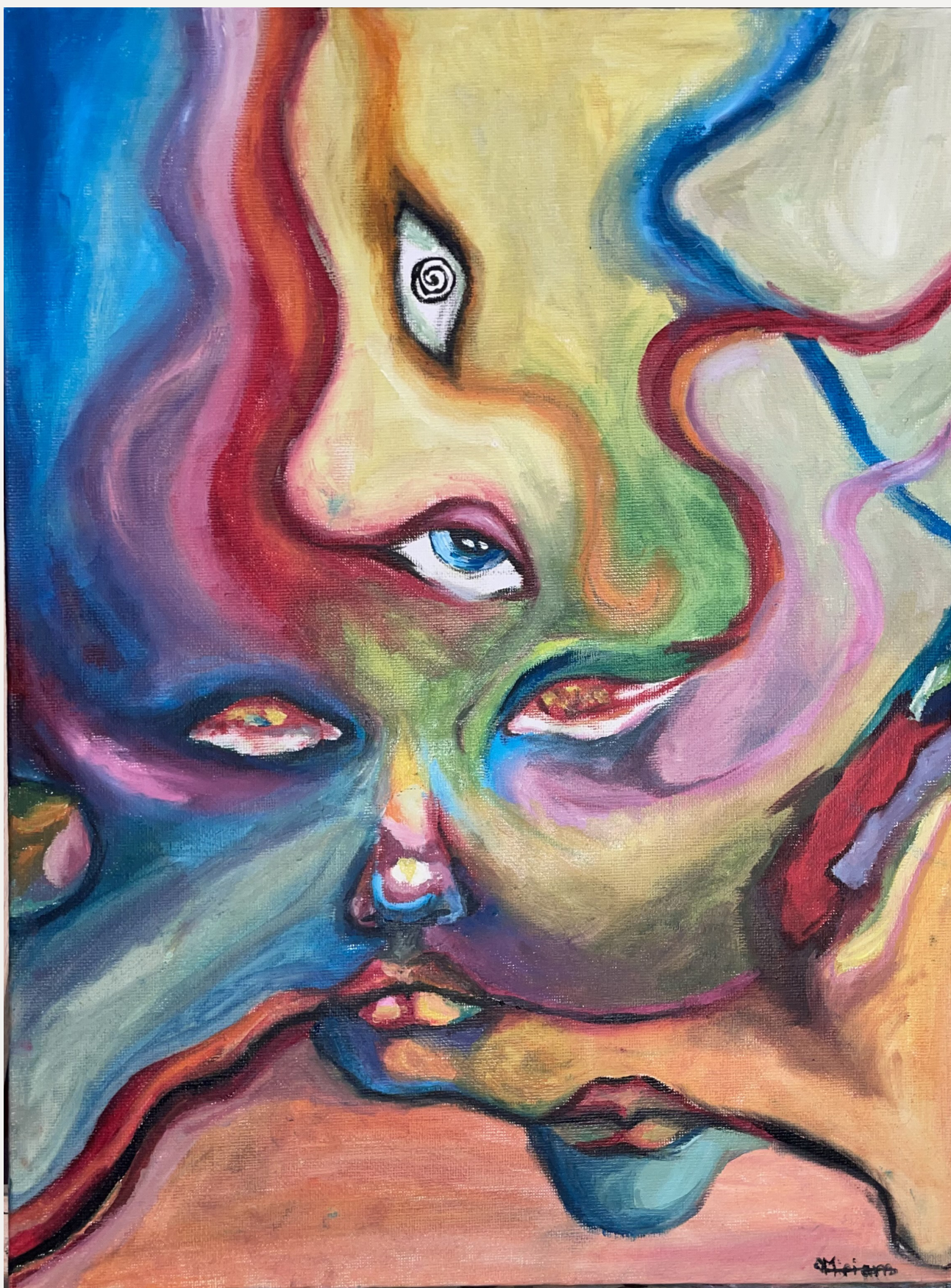
Inaugurarea șantierului viitoarei biserici a fost un eveniment impresionant la care, pe lângă fete bisericești și oficialități locale, au participat și suveranii României. Locuitorii din Mehala s-au adunat cu mic, cu mare să îi vadă pe înalții oaspeți și toți voiau să ajungă cât mai aproape de cuplul regal. În această înghesuială, Regina Maria era să fie împinsă în canalul fundației. Primarul Timișoarei Lucian Georgevici a încercat să facă ordine și a strigat cât a putut de tare: „Oameni buni! Nu vă înghesuiți ca marvele (animalele)! Că era să îmburdați (răsturnați) pe Maiestățile lor în șanț...”. Și a urmat un șir de cuvinte mai neprotocolare ca la Mehala. Pentru câteva minute suveranii au înroșit, apoi toți au izbucnit în râs.

În concluzie, aceste întâmplări pot fi definite de o afirmație a regelui Ferdinand: „Pentru că sunt rege oamenii cred că pe mine nu mă impresionează nimic. Ciudat este că nimănui nu îi trece prin minte că sunt și eu om, ca oricare altul”.

Bibliografie:

- Grădinariu, Eugen, Bugel, Eugen, *Regele Ferdinand I și Banatul*, Ed. Auspitz, Lugoj, 1928.
- Iorga, Nicolae, *Memorii, sub trei regi*, ed. a II-a, București, 1932.
- Wolbe, Eugen, *Ferdinand I, întemeietorul României Mari*, Ed. Humanitas, București, 2011.

Vasiluță Miriam
clasa a VII-a A

Reflecții lirice

Destinul egoist

*Fotografie realizată de
Dragoș Daria
Clasa a X-a SN1*

Nu mai suport să văd cum vii și pleci de lângă mine.
Douăsprezece cuvinte pe care le-ai ignorat.
Este în regulă draga mea, nu voi pleca.
O propoziție pe care niciodată nu am auzit-o de pe buzele tale.
Cum ar trebui să te ajut să fii bine?
Când tot ce faci este să mă rănești cu vorbe ascutite.
Eram singură la capătul puterilor plângând după tine, tu mințindu-mă că
nu poți fi aici.
Iubeai alegerea de a fi departe.
Cuvintele mele pentru tine erau mute sau poate chiar nule.
Dar am îndurat crezând că poate cândva vei fi aici.
M-am înșelat iar acum am sufletul înghețat.
Nu te învinovățesc...
A durut și uneori încă o face dar știu că oricum mintea și inima ta sunt
pline de bunătate ascunsă în răni.
Răni care te-au transformat într-un suflet egoist și nepăsător.
Uite acum am plecat...se pare că de tot.
Însă tot te îneci în romantism.
Făcând totul despre tine.
Și încercând să desenezi destinul meu.
Destinul care nu-ți mai aparține.
Nici nu mai cred că ți-a aparținut vreodată.

*Han Daria Giorgia
Clasa a X-a F
prof. coordonator
Micicoi Mihaela*

Metamorfoză

Dragă femeie,
Păstrează-ți demnitatea
Și pune-o într-un seif
Alături de sinceritate și eleganță,
Învăță să spui „nu”,
Învăță să urăști tot ce înseamnă bârfă, aroganță.
Metamorfozează-te-n suflet curat
Și nu te vinde promisiunilor unui bărbat.

Ridică-ți pensula,
Închide-ți ochii,
Schitează-ți un portret
Înzestrat cu discernământ, parfum, claritate și fard
pe ochiul drept.

Tu îți cunoști valoarea
În timp ce altele o caută cu disperare.
Tre’ să-nțelegi,
Ipocrizia asta feminină lasă atâtea urme-n spate.

Modelează-ți personalitatea, demnă de invidiat
Și lasă tu în urmă exemple de urmat.
Ca peste ani, s-ajungi s-o spui cu mândrie:
„Sunt frumusețe. Sunt inteligență și femeie.”

*Roșca Andreea Roberta
Clasa a X-a F
prof. coordonator
Micicoi Mihaela*

Cine sunt eu?

*Lăscuș Karina Cristiana
Clasa a IX-a SN2*

Al treilea fluier se aude din zare,
Iar paharul existenței mele precare
E spart de gândurile lor murdare
Și aruncat între roadele vieților amare.
Ascultă chemarea ce vine din sufletul răului
Fără a ști că răul se ascunde în dulceața mărului
Și fără a ști că pândește din dosul Pământului,
Cunoscând doar ce azi este și mâine se pierde între pietrele
mormântului.
Căci florile cresc chiar și pe pământul dușmanului,
Crezând că o fi ori ba scara spre Poarta Raiului,
Crezând că nu își vor găsi sfârșitul în țărâna cea roditoare,
Că sufletul poate răsări chiar și pe alte hotare.
Își caută liniștea în brațele Geei,
Găsind, însă, tristă amărăciunea ei,
Găsind doar focul ce aprinde sufletele drepte,
Focul ce îi duce în locul spre care s-au născut să se
îndrepte.
Dar ce foc e acela care face din zi noapte și nu invers?
Sau care grăiește prin sute de cuvinte fără glas?
Care duce gândul, dar pierde din urmă suflarea
Sau care nu trăiește pentru cei ce îi cunosc calea?

*fotografie realizată de
Sava Mihai,
clasa a XII-a MI2*

Mă văd în orice lacrimă ce valsează odată cu mine,
Un ultim dans, lent și trist,
Un ultim dans, ce nu are să mai existe vreodată
Sau doar eu cred asta, ca să mor cu mintea împăcată?
Ca să nu cred că nu am fost ca ei, că am fost un număr și atât
Un număr, lângă un număr și înaintea unui număr,
Cu un număr mai mare și altul înapoia mea,
Un număr și atât, nimic altceva?
Asta credeți că sunt eu, un număr ce există doar pentru a fi el?
Un număr într-o ecuație fără de sfârșit,
Al cărei rezultat este, oricum, greșit?
Sunt oare elementul x din ecuația lumii noastre
Sau sunt doar o literă din povestea „Cavalcade”
Numărul meu este oare ascuns în marea de necunoscute?
Ori nici nu este, acestea fiind de mult apuse?
Viața mea este, de fapt, a altora?
Viața mea a fost luată și dată în mâinile unui careva?
Ori sunt eu stăpânul vieții mele, dar nu știu, căci nu asta mi
se cere?

Stau și aștept ultima strigare
În prag, lângă dulce ultima mea suflare
Aștept ca bujorul inimii mele prea mult plânse
Să înflorească în grădina celor răsărite din apuse.
Aștept ultima voce ce-mi va spune: „Cine ești?”
„Sunt doar un număr.”, îi voi spune.
Și-mi va reda libertatea
După ce-mi aduce moartea.
Atunci voi mulțumi la ceruri,
Pe când alții mă blestemă,
Că n-am fost ca ei vreodată,
Ci doar un număr în aste vremuri.

Ελληνική έρωτα

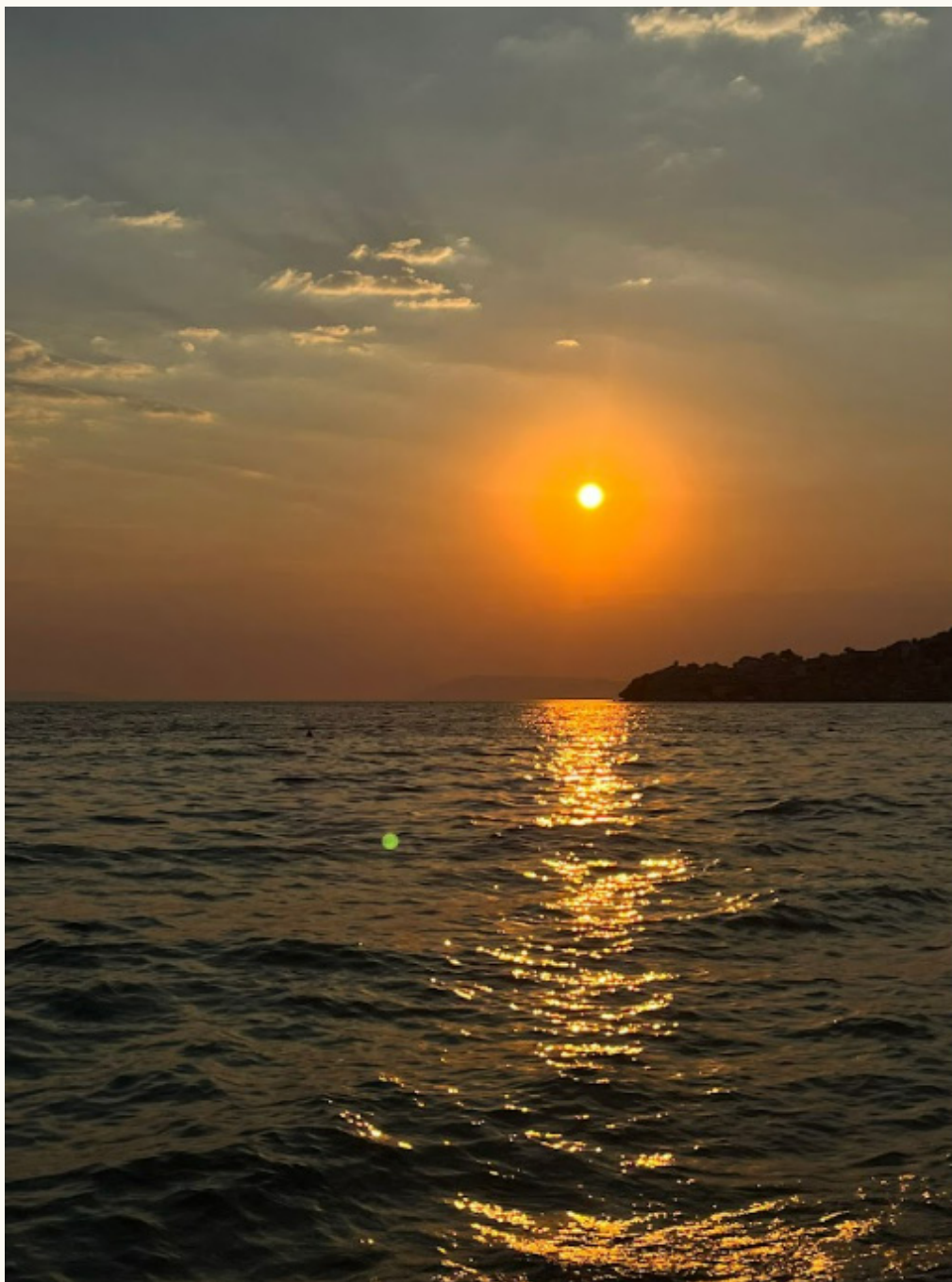
Γραμμένος από
Φρανκουλέσκου Κυπριάν Πάτρικ

Το σύμπαν έχει πολύ στενές όρια για να περιέχει το έρωτα η οποία φέρω για εσένα. Λοιπόν θα πρέπει να την μεταφέρω από το άλλο μέρος αυτόν, αλλά δε θέλω να την κάνω μόνος. Θέλω για εσύ μου να την προσφέρεις δική σου. Όμως η έρωτα μας να είναι μεγαλύτερη από δύο σύμπαντα.

Universul are limite prea strâmte ca să cuprindă iubirea pe care o port pentru tine. Deci va trebui să o duc dincolo de el, dar nu vreau să o fac singur. Vreau ca tu să mi-o oferi pe a ta. Iar iubirea noastră să fie mai mare decât două universuri.

Iubire grecească

Frânculescu Patrik
Clasa a IX-a SS

*fotografie realizată de
Badea Alexia
Clasa a IX-a SS*

Adieu mon arbre

*text scris de
Franț Diana
clasa a XII-a MI1*

*fotografie realizată de
Vela Maria
clasa a X-a SS*

Aujourd'hui, quand je suis arrivé devant chez moi,
J'ai remarqué que l'arbre de vis-à-vis avait été abattu.
Et longtemps je suis resté inébranlablement dans l'endroit
Où une vie pure était devenue subitement un simple bois.

J'ai vu tant de gens passer indifférent proche de lui
Et je leur ai crié "maintenant où est votre vertu?"
Mais ils n'ont rien vu ni entendu dans leur ténébreuse nuit
Dans laquelle vivaient tous ces inconsistants fantômes gris.

Les branches de cet arbre ont abrité mon enfance,
Qui se trouve maintenant sur le terre, perdu
Parmi les nids déchus et les feuilles de toutes les nuances.

Ainsi, j'ai dit, avec des larmes floues aux mes tristes yeux:
"Qui t'a demandé, doux arbre, comment tu te sentais mieux?"
Je suis désolé que tout je peux faire maintenant est te dire adieu".

A Little Bee

A little bee flies to me
Such a lovely fellow under the lime tree

But I crush the little bee in my hands
I didn't wanna do it but that's what my heart demands

Everything beautiful dies rapidly...
Because why would Death not choose something beautiful over
something ghastly?

The little bee falls on a flower
I wanted to touch it but I cower

A drop of water touches a petal
It starts raining and the water is cold and sharp as metal

Nature is crying, the little bee
Lets all the pain go free
And then goes back to normal as nothing happened

All the lovely things have tragic endings, worthy of their grace!
But is it worth it to be lovely when you are doomed to suffering?
Should it be embraced?

(text anonim)

*fotografii realizate de:
și Martânov Mara
Clasa a XI-a SN1*

Dispersie

(text anonim)

La baza copacului, stă un șarpe dobitoc
Fir de mătase, alb ca un buchet de oase.
Ochii rubin privesc spre flori pătate de foc
Oare ce dorește? Cum să dorească? Cum să viseze, un vierme acoperit în pietre prețioase.

Ooh! Cât am de urcat până sus!
Încolăcit prin copac, caut, dar dau doar de flori
Voi reuși eu oare să mușc din rodie până la apus?
Poate nici nu e coaptă, dar mirosul ei... nu! Nu poate fi ambele! Ori este, ori nu este, toate și toți:
luminoase sau întunecoase, reali sau imaginari, eroi sau răufăcători!
Dar dacă este rodia, poate până ajung eu, se va strica.

În jurul miilor de crengi mă urc,
Îmbătat de gânduri mă încolăcesc neîncetat,
Dar ceva îmi sare în ochi: Luna... Soarele, ambele.
Tot ce cunosc e o minciună? Nu, exagerez...
Am obosit, îmi e foame, nu văd eu bine.
De ce mă mint? Poate nu sunt mereu opusele pe care le știu eu cele adevărate
Nu, eu sunt greșeala!
Un șarpe alb, alb ca neaua.
L-am găsit! Fructul mult dorit.
Însă, este jumătate stricat...
Tot voi mușca din rodie, prea mult am suferit!
Cu poftă îmi înfig colții în partea bună, dar puțin suc a picat.
A picat pe mine, iar solzii mi i-a pătat,
Eu tot beau și beau și beau, când înghit totuși, cad
Măcar acum ceva e clar, voi muri...
Și nu voi mai fi dovada vie a unei false gândiri!

Păuna Lara
clasa a X-a SN2

Dear Carved Soul of Mine

(text anonim)

I'd beg you "Shoot, my darlings! Shoot!",
But need I stint more brutally.
My inheritance for a boot!
Prophecy of normality.
Seek I no mercy with this verse,
For nature is this foul heaven
My kingdom truly venerates,
For which myself would surely starven.
It is the saviour in its fame,
It is the can't-be-murdered beast.
'Tis true thy souls never held blame,
For ye not be the first 'nor least.
Mistaken may ye ever be,
Transform me into your scribed tree.

Medinschi Maia

The Buoyancy of Inner Thoughts

*Frant Diana
clasa a XII-a MI1*

There are times when I try to let my head packed with thoughts to drown. But no matter how hard I try to make it sink, it's only floating. Though there is a point when I'm able to get my ears fully submerged. Only then the world shuts down and I can hear nothing but my voice and pulse from within and the running blood through my veins. Maybe, in those fractions of seconds I've found out that you can't drown yourself into the abyss, yet the abyss can drown into you. When the world shuts down you start swimming into the depths of your own being, into the depths of the Universe.

Clasa a IX-a SS

Viața în capitole

*Măcrescu Marius
clasa a XI-a SN2*

Când în cartea vieții tale se termină un capitol
Și când toate-ncep a-ți pare un continuu șir ridicol,
Realizezi a multa oară că-ntr-o zi și cartea ta
Își va isprăvi povestea, fie bună, fie rea.

Capitolul 1 Vis de viață

Când prin liniștea profundă se strecoară-un cântecel
Care-n ritmul său trohaic coase sunete de mel,
Gândurile-mi risipite se răsfiră printre ramuri,
Vântul șuieră prin mintea-mi risipind visuri de aburi.
Pe când noaptea, în tăcere, nedormind adânc visez,
Și-ale mele visuri triste 'cerc să le reordonez,
Iată-și face loc în mintea-mi printre munții de nisip
O priveliște bizară - falnic codru din nimic.
Iar în umbra dese frunze - o perdea de pădării
Împletită între arbori; toate-mi par atât de vii.
Vântul mângâie frunzișul zgâriindu-i al său chip
Cu-ale dunelor cristale - firicele de nisip.
Trece visu-mi prin pădure, dunele arzându-i pasul,
Ca fantasma, fără umbre, trece - umblând parcă cu tasul.

Capitolul 2

Viață de vis

Ce suflet trist s-a încarnat
În trupul meu; ce-Atmana
Atât de pedepsit a fost
În calea-i spre Nirvana?

Ce Dumnezeu atât de trist
Atât de deprimat
L-a pedepsit așa de greu
Când l-a reîncarnat?

E grijuliu întemnițat
În carne și în sânge;
Mobila temniță de trup
Divinitatea-i frânge.

În unii urlă și se zbate
În lunga-i tristă așteptare.
Ar rupe-umanul trup în zdrențe;
La zbor nu-i folosesc picioare.

În zborul său caută calea
Spre sufleteasca mântuire,
Dar viață-n viață este tras
Din nemurire-n nemurie.

Și se agață de speranța
Unei mulțimi de vieți finite.
Dar șirul se îngreunează,
Speranțele îi sunt strivite.

Își caută atunci prin vieți
De liniște momente scurte.
Dar blestemat îmi e, sărmanul,
În trista-mi viață n-are multe.

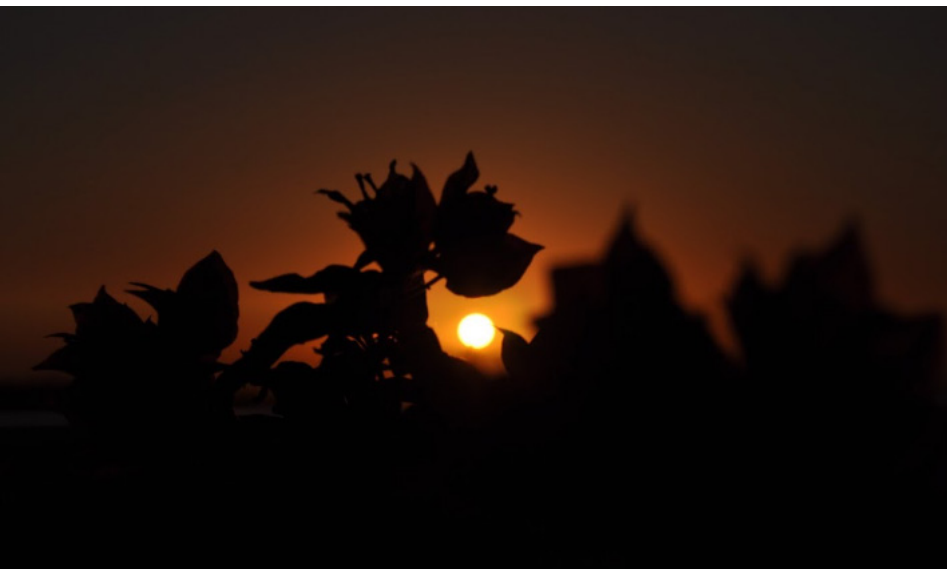
Încearcă a-ntocmi atunci
Creștin canibalism divin;
Să se căiască consumând
Carne în sânge pâine-n vin.

Privind tăcut neantul vieții
Îl mai aud, parcă, zvâcnind.
Zi după zi sunt tot mai rece
Căldura-i corpu-mi părăsind.

Se-apropie-ncet glorioasa clipă
Când expirând, îl voi scăpa.
Căci asta e viața de suflet
Și e firesc să fie-așa.

El va pluti liber apoi,
Lipsit de seaca-mi conștiință,
De trupeasca-mi greutate
Trista, monotona-mi ființă.

Poate că astfel, în sfârșit,
Va poposi mai mult de-o clipă.
De moartea-mi se va mulțumi,
Și trist, porni-va altă viață-n tripă.

*fotografii realizate de
Jurma Paul
Clasa a IX-a SN1*

Când îmi deschid ochii și te privesc
Mă înconjoară
Filigrane de osmiu și iridiu,
Ce acoperă o sticlă, un geam și-l strâng.
Și strâng așa de tare geamul,
Un geam blurat pe din exterior,
Că dau să îl șterg, să îl dezaburesc,
Să suflu departe condensarea,
Către alte orizonturi să o evapor,
Ca pe bunul meșter să-l întrezăresc.

Dar din interior,
Totul e la fel, nemodificabil,
Iar eterul mut, surd, orb
implacabil
Se scufundă în sine,
Astfel că mai în adâncul lui se îngroapă,
Se înghite
Și rămâne la fel, nemodificabil.

Către mulțimea cititorilor, din care aparțin

*Franț Diana
clasa a XII-a MI1*

Iar Geamul s-ar sparge, poate,
Dar filigranul?
E prea detaliat lucrat...mi-ar părea rău,
Că mă strânge așa de bine,
Mă îneacă în a sa voluptate,
O! Întinderea concentrată în corporalitate.

Astfel iridiul îmi e scuză brută
Și osmiul explicația densă.

Îmi rămâne doar să mimez a bate-n geam
Să mă prefac că te întrezăresc
Până când devii la fel de aburit ca mine,
Până te scufunzi și tu în densitate.
Și atunci încep de fapt a bate,
dar de astă dată ochii mi-i închid
Și devin
O copie de coajă transpusă în lichid,
Ce se vrea a fi un gol grăunte de nisip
Ce și derivat și integrat dă tot nimic,

Dar te simt,
Te simt prin filigran,
Prin geam,
Pe după corporalitate,
Pe sub voluptate,
Printre boabe de nisip
Și coji stricate,
Peste aburi condensați
Și eteruri evaporați.
Zaci și tu cu ochii închiși,
Privind pieziș.
Liber într-un grăunte de nisip
Ce și derivat și integrat dă tot nimic.

Meta-poezisme

(text anonim)

Într-un fel, e ca și cum ai plânge.
Te descarci complet de tot ce ai și ce nu ai.
Îți lași firul acela electromagnetic și pe alocuri radioactiv să dea pe dinafară,
Să-ți umple aplicația de notițe cu litere care parcă nici nu mai au sens după două ore de tastat.
Și merge firul să-și lase acolo toată averea,
Cât o avea și el la momentul dat.
E o linie cumva infinită și ciudată desenată de un copil confuz.
E ceva viu care parcă te vizitează când are timp,
Dar totodată ai impresia că trăiește în și prin tine.
Uneori îl consider un dar, alteori o boală,
Dar mă împac cu ambele variante.
Toate astea datorită inocenței și banalei curiozități umane.
Grupulețul de frunze de ghind ce-mi băteau astă noapte în geam,
Parcă stringându-mă să ies cu ele la joacă,
Nu s-ar fi gândit niciodată că am să scriu în vreo seară obositoare despre ele.
N-ar fi avut nici pretenția să scriu bine.
Nici livada buncii, nici parcul gol-goluț, nici copilul confuz, nici măcar eu
N-am știut că aș scrie, din vreun motiv.
Mă învârt de trei ori și cu asta basta.
Scriu, scriu, scriu. Încerc. Cuvânt. Scrie bine. Scrie rău. Doar scrie.
Mă rog ca măcar astrele să țină cu mine.

*fotografie
realizată de
Medinschi Maia
Clasa a IX-a SS*

*Fire narrative
ale emoțiilor
noastre...*

Păuna Lara
clasa a X-a SN2

O zi ca oricare alta din viața lui Denis, elevul conștiincios, se derulează pe fundalul unei toamne cenușii.

Ploua mărunț, cu stropi calzi încă, uitați de vară undeva deasupra albastrului cenușiu. Denis înainta cu pași repezi spre locul unde își găsea liniștea și inspirația: biblioteca orașului. De obicei pustie în aceste vremuri, biblioteca își păstra aerul misterios prin rafturile înalte ticsite cu cărți mai vechi sau mai noi. Bibliotecarul, așezat pe un scaun la pupitrul central, nu prea părea disponibil. Singurul cititor cu care schimba replici era Denis.

Apare în acea zi plouat și se apropie de domnul Relu care se oferă să-i dea o haină uscată și o ceașcă din ceaiul fierbinte preparat de el. Astfel, Denis îi povestește motivul pentru care venise în acea zi la bibliotecă. Trebuia să realizeze pentru școală un interviu al unui funcționar public. Îi povestise multe despre viața lui, mai puțin ce vârstă avea.

Ei, dar domnului Relu îi plăceau provocările, așa că îi propuse un joc. Să citească cartea „Aventurile lui Antoine” într-o săptămână. Ultimele treizeci de pagini ale cărții lipsesc. Dacă el va reuși să deslușească cine a fost autorul jafurilor, acesta îl va conduce spre răspunsul căutat.

Lui Denis i-a plăcut ideea și a intrat în joc. Profita de orice pauză, orice moment liber pentru a citi. Îl prinsese acțiunea cărții.

În a șasea seară, ațipi cu cartea în mână.

Bibliotecarul

Peterfi Alexandra

clasa a VII-a A

prof. coord. Andra Niculescu

Niște împușcături și o prăpastie adâncă l-au speriat cumplit. Ajunse într-un loc necunoscut. Întuneric... L-a ghidat scârțâitul unei uși. Intră pe acea ușă, urmă un tunel lung, la capătul căruia se deschidea o încăpere în care jefuitorii își aveau ascunzătoarea.

Se piti lângă lingouri și asistă la discuțiile prădătorilor. Un bărbat negru, de statură medie se apropie de ceilalți și le ordonă să împartă lingourile. Denis a început să tremure când a auzit de lingouri. S-a gândit cum să scape de acolo. De îndată cineva l-a strigat pe bărbatul negru „Antoine Soixante, să fugim, se aud sirenele!”.

Cu acel sunet al sirenei s-a trezit din vis, dar a reținut numele jefuitorului, Soixante. Avea zâmbetul pe față. Nici n-a mai reușit să adoarmă în acea noapte.

Dis-de-dimineață era la ușa bibliotecii. Deslușise misterul. I-a spus domnului Relu că a aflat vârsta dumnealui, avea șaiszeci de ani.

Îi plăcea de domnul Relu cu atât mai mult din acea zi și își dorea să nu vină prea curând acea zi în care va fi înlocuit... avea o vârstă.

*fotografie realizată de
Medinschi Maia
Clasa a IX-a SS*

Arta de a minți

Gherga Iulia
clasa a IX-a MI2

Una dintre cele mai groaznice întâmplări pe care le-am trăit vreodată a avut loc în clasa a VI-a, când totul era frumos și nu știam că acțiunile mele pot avea consecințe.

Cum terminasem clasa a V-a cu media zece, părinții mei au prins încredere în capacitățile mele de a lua note mari și de a învăța. Mare greșală!

Pe scurt, ora mea preferată era cea de istorie și pot spune că nimic nu îmi plăcea mai mult decât „minunata” matematică.

După o lună de stat asemenea unui ficus la ora de calcule fără sens, adică nefăcând mare lucru, clasei a VI-a C îi fusese atribuit un nou profesor de istorie.

În urma unei vizite „întâmplătoare” a prietenilor mei din cealaltă clasă, am decis că nu ar face niciun rău dacă aş rămâne și eu la ora lor de istorie, în locul celei de matematică. Acest eveniment a început să aibă loc săptămânal. În clasa mea, aparent, profesorul de matematică știa că eram răcită de vreo două luni, eu făceam parte din clasa a VI-a C în orele de istorie, iar mama era sigură că aveam doar nota zece la matematică.

Totul era bine și frumos! Soarele strălucea pe cer, păsărelele zburau fericite și eu, asemenea lor, mă simțeam extraordinar, pentru că mă îndreptam spre ora mea favorită. Dar când am intrat în clasă, în fața catedrei, împreună cu profesorul, mă aștepta nimeni alta decât mama, care părea că mai puțin și avea să bată pe cineva.

După șocul vieții mele, am ajuns în mașina mamei, unde am avut un dialog pe care nu mi-l amintesc în totalitate, pentru că majoritatea cuvintelor ei aveau un volum așa de ridicat încât nu se mai înțelegea nimic.

- Cum ai putut să faci așa ceva?!

Chiar dacă tăcerea deplină care s-a lăsat în urma acestei fraze a ținut doar câteva momente, acestea păruseră o eternitate.

-Deci, explică-mi ce s-a întâmplat! spuse mama, totuși, încercând să se calmeze.

Am început să vorbesc, iar cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam, părerea de rău creștea din ce în ce mai mult. Mă simțeam de parcă toată vinovăția, frica și tristețea din lume fuseseră gătite într-o plăcintă de sentimente pe care am mâncat-o la prânz. Însă cel mai rău mă simțeam pentru faptul că am dezamăgit-o.

După o partidă de plâns, zeci de scuze, o îmbrățișare și avertizări cu pedepse pe viață, mama m-a sancționat prin angajamentul de a face curățenie în toată casa, timp de un an.

Din această întâmplare am învățat că minciuna chiar are picioare scurte și că nu ar trebui să chiulești de la ore, oricât de neplăcute ar fi. Mai târziu, mi-am promis și că nu voi mai minți niciodată. Chiar sper să nu fie și asta o minciună!

Spaima

*Bucătaru Ilinca
clasa a VII-a A*

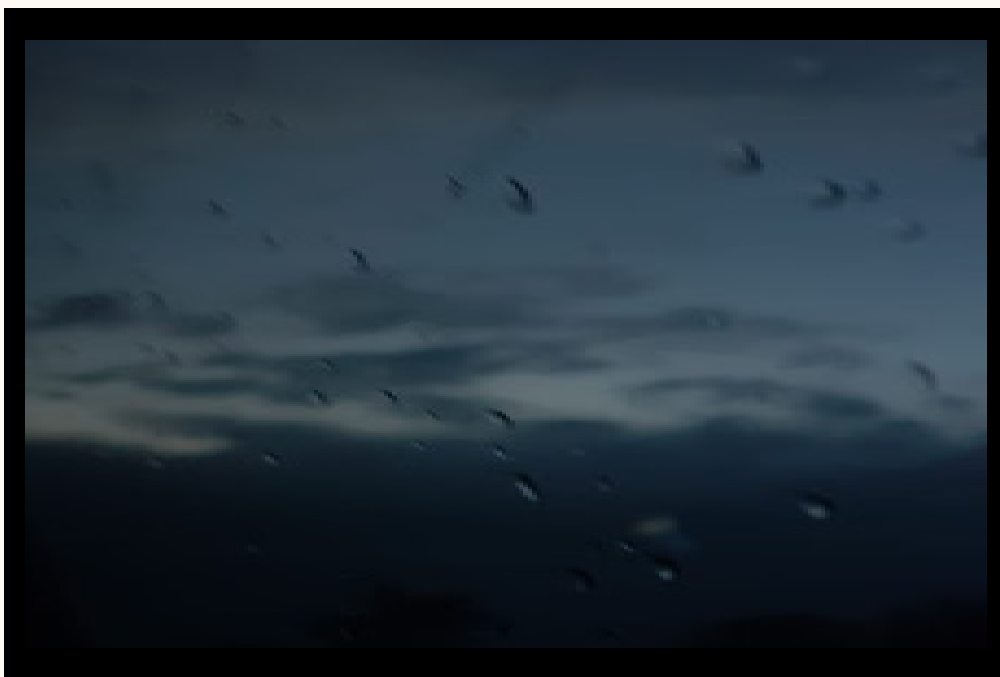
Toamna... ce anotimp... Un soare blând îmi mângâia fața, gânduri caleidoscopice îmi fulgerau prin minte în timp ce mă afluam cu părinții într-o excursie în Sibiu, orașul istoric despre care știam multe încă de mică. Cătreieram singură grădina zoologică (părinții mei nu prea se dădeau în vânt după astfel de locuri), urmând cărările umplute de mormane de frunze arămii, care deveneau din ce în ce mai fragile și mai zgomotoase.

Am luat-o fiecare pe drumul nostru, convenind să ne întâlnim la intrarea Muzeului Satului. Aveam să trăiesc una dintre cele mai mari aventuri. Pășeam cu precauție pe drumul care ducea în inima grădinii, încercând să nu deranjez natura și animalele. Bietele vietăți, îmi spuneam, au stat mereu închise în aceste cuști pe post de închisori, trăind o viață nedorită. Rămasă pe gânduri din cauza ființelor „exponate”, într-un moment cât se poate de inoportun, m-am găsit scrutând cu ochi de vultur ramurile și trunchiurile copacilor din păduricea din fața mea. Am putut să jur solemn că ceva a fost cu ochii pe mine, privindu-mă amenințător. Am încremenit. Am fost cuprinsă de un val de spaimă și de teroare și am fugit. Am fugit cât m-au ținut picioarele de vietea care se afla în urma mea.

Vântul s-a înțepit, soarele a dispărut repede, strecurându-se cu repeziciune sub nori, iar apoi s-a ascuns sub linia orizontului, de parcă nu eram singura care alerga de feară, soarele alăturându-se goanei mele. În mod neobișnuit, temperatura a scăzut așa mult încât mi-am simțit nasul amorțind, iar corpul meu a devenit greu, de neclintit. În beznă în care mă afluam parcă nu mai vedeam nimic, m-am simțit greoaie dintr-odată, nimic nu mai avea sens, iar cărarea pe care până atunci alergasem plină de adrenalină, s-a scurs în fața ochilor mei. Totul s-a prefăcut într-un mare tablou de culori tomnatice, pentru ca mai apoi să rămână doar întunericul care s-a dezlănțuit în trupul meu.

*desen realizat de
Păuna Lara
clasa a X-a SN2*

*fotografie realizată de
Ivanis Anca
Clasa a IX-a SS*

O atingere ușoară m-a făcut să mă întreb ce mi s-a întâmplat. Totul mi s-a părut un vis, însă mă înșelasem. Chiar lângă mine se afla puiul de lamă, adică misterioasa creatură care m-a fugărit neîncetat, și care mă lingea pe față pentru a se asigura că aveam să mă trezesc. Am leșinat, da, asta s-a întâmplat. Dintr-odată, totul a devenit ca un fir de poveste în care o pradă este urmărită. Copacii aveau crengile alungite la maximum din cauza vântului, împrăștiind pete de culoare peste tot, iar mai apoi așternând un covor multicolor pe alei. Norii își adunaseră forțele pentru a-și putea plânge frustrarea că fuseseră răsfirați. Natura vibra parcă în ton cu trăirile mele. După câteva momente de stranie contemplare, m-am ridicat în capul oaselor și, alături de mica lamă, m-am îndreptat unde m-au dus pașii. În scurt timp, la o răscruce de alei, am întâmpinat câțiva îngrijitori ai grădinii zoologice.

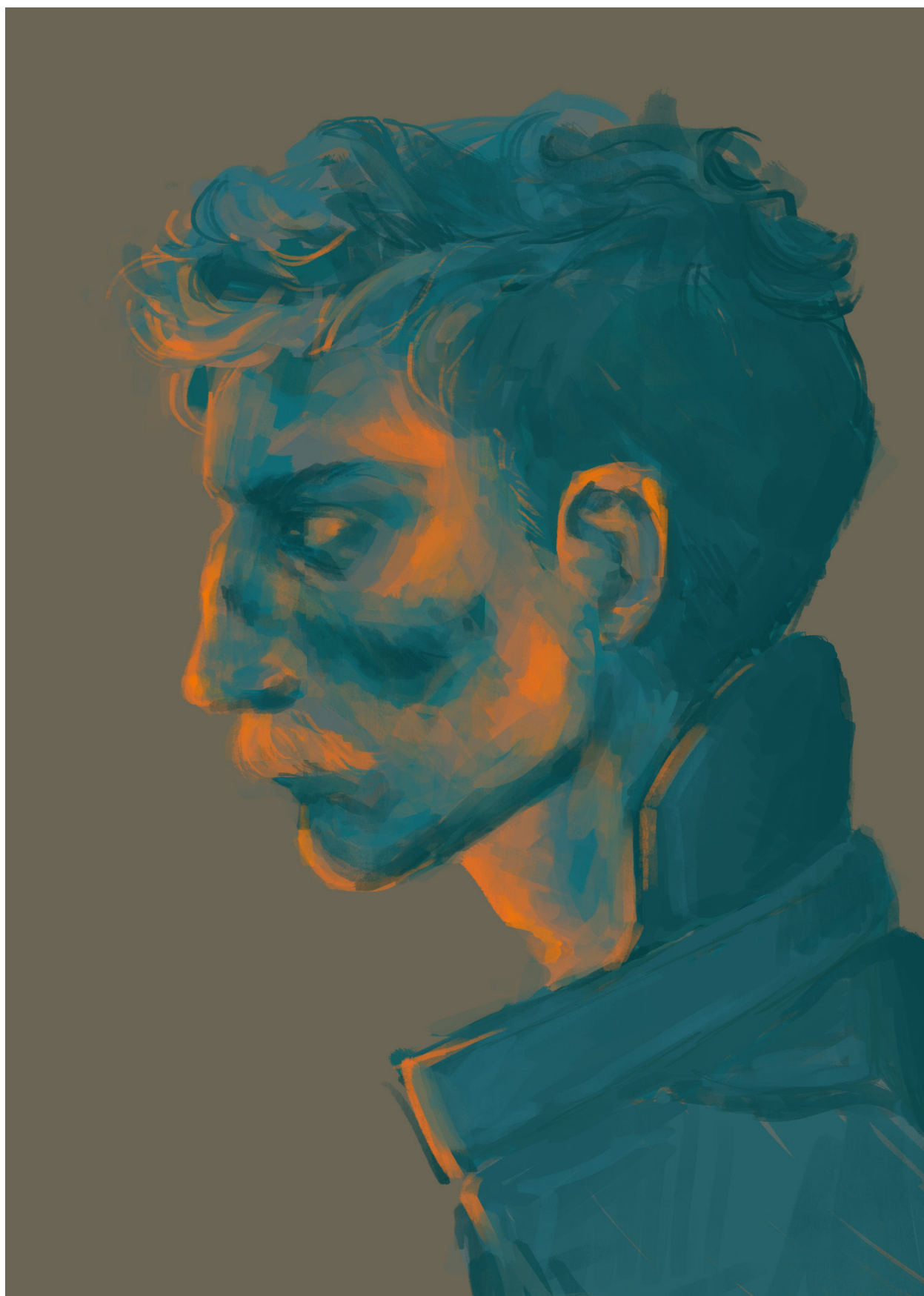
– Bună seara, domnișoară! Ce faceți aici atât de târziu? a întrebat un îngrijitor aflat între două vârste.

– Bună seara, am răspuns eu cu sfială în voce, mă scuzați! Mă plimbam și am uitat de noțiunea timpului. Ah, am uitat! Uitați ce am găsit pe drum!

– Lama rătăcită! A strigat ușurat celălalt muncitor al grădinii care era de aceeași vârstă cu primul, poate puțin mai tânăr.

Îngrijitorii m-au condus către ieșire. Și așa mi-am încheiat una dintre cele mai stranii întâmplări din viața mea. Am ajuns cu bine la părinții care mi-au făcut morală, dar m-au întâmpinat cu brațele deschise, asaltându-mă apoi cu întrebări despre cum a fost, de parcă știau sigur că ceva s-a întâmplat. Ce ți-e și cu părinții, cum simt ei lucrurile!

*De vorbă în
spirit logan*

*Martânov Mara
clasa a XI-a SN1*

Interviu cu prof. limba română Milin Tihomir

Ce v-a determinat să alegeți profesia de dascăl?

Pentru mine opțiunea privind cariera profesională s-a tranșat încă de la sfârșitul claselor gimnaziale. Atunci a încolțit ideea de a mă forma ca profesor. A fost o aspirație de la care, ulterior, nu am mai abdicat. Așadar, a fost simplu întrucât pentru mine nu a existat un plan B. Universul școlii m-a fascinat întotdeauna. Mi s-a părut provocator. Din totdeauna am privit dascălii cu interes și cu admirație. Iubesc această profesie și încerc să o desfășor cu folos, cu dăruire, cu pasiune, în ciuda vremurilor convulsive pe care le trăim și a seismelor de tot felul care ne clatină. Recunosc că mă sperie puțin viitorul acestei profesii, devenită, nu fără motiv, tot mai vulnerabilă și mai puțin atractivă pentru tineri când educația și instruirea nu mai sunt imperativele timpului.

Care este factorul principal în alegerea Limbii și Literaturii Române ca materie de predare?

Limba reprezintă, ca și istoria, religia, aspectul identitar al unui popor. Ne-am născut pe acest pământ și avem datoria să cunoaștem graiul strămoșesc, să-l cultivăm și să-l perpetuăm. Iată deci explicația. Mereu însă m-am simțit mai atras de literatură, de zestrea noastră spirituală. Bucuria pe care am avut-o încă din copilărie de a plonja în lumea ficțiunii, de a descoperi în cărți experiențe de viață, valori, idealuri, mentalități, atitudini,

justifică această opțiune. Ca dascăl de română, ai privilegiul de a deschide noi orizonturi, de a forma elevilor gândirea critică, de a-i sprijini să identifice soluții, să ia decizii, să se raporteze onest, demn și responsabil la problemele vieții.

Credem că elevii sunt curioși să vadă povestea din spatele oamenilor pe care îi văd zi de zi, povestea celor care stau în fața clasei și le transmit pe cât posibil toate cunoștințele necesare. Astfel, întrebarea următoare face referire la educația și formarea profesională, dar și la cariera dumneavoastră ca profesor.

Am absolvit o școală gimnazială din mediul rural, aproape de Timișoara. În școală domnea disciplina, iar profesorii erau foarte respectați. Acest respect nu izvoră din teamă, ci din codul comportamental al fiecărui elev, clădit în familie, din primii ani de viață. Desigur, școala nu avea dotările și nici variatele materiale didactice de care beneficiază elevii de astăzi. Se scria încă pe tablă de lemn, cu cretă albă. Nici vorbă de videoproiectoare, de table inteligente, de calculatoare ori de manuale digitale.

Studiile liceale le-am urmat în două școli, foarte diferite ca profil. Treapta întâi (clasele IX-X) le-am parcurs la actualul Liceu Tehnologic "Henry Coandă", la vremea aceea Liceul Industrial nr. 1, profilat pe ceea ce însemna construcția de autoturisme (celebrul Lăstun). Aici am avut șansa de a fi avut o minunată profesoară de limba română, dascăl exemplar, de la care am deprins dragostea pentru literatură și rigoarea în sistematizarea conținuturilor, achiziții pe care încerc să le transmit elevilor mei. Grija pe care o acord ca dascăl modului în care elevii iau notițele, scrisul cu stiloul, titlurile și subtitlurile notate cu roșu și toate celelalte „minunății” de acolo se trag.

Un liceu industrial nu reprezenta însă mediul propice pentru visata mea traiectorie profesională. De altfel, nu am avut nici cea

mai mică atracție spre partea tehnică. Din acest motiv, treapta a doua (clasele XI-XII) am urmat-o la Liceul de Filologie-Istorie, devenit la scurt timp Colegiul Bănățean. Evident, profil de filologie. Au fost doi ani frumoși, dar cu dascăli al căror elan se temperase, poate și din cauza realităților postrevoluționare. Așa că studiul disciplinei mele favorite – limba și literatura română - l-am asumat pe cont propriu.

După absolvirea liceului, am urmat cursurile Facultății de Litere din cadrul Universității de Vest. Am avut norocul de a prinde „ultimul tren”, adică dascălii „de carieră”, înainte de pensionare. Unii dintre ei pot fi cuprinși în definiția intelectualului de marcă. Adevărate modele de conduită, de har pedagogic, de impecabilă pregătire profesională. Nu vreau să mitizez însă. Recunosc că erau și excepții, dar ne semnificative. În general, atmosfera era de lucru, de seriozitate, de studiu. Multora dintre ei le datorez ceea ce sunt astăzi.

Cariera de dascăl mi-am început-o în 1996, după absolvirea celor cinci ani de facultate, ca profesor titular, la actualul Liceu Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I”. Au fost ani minunați, cu experiențe minunate. Acolo am legat relații colegiale și de prietenie care și azi dăinuie încă. Entuziasmul, dorința de afirmare, bucuria de a-i învăța pe elevi m-au determinat să depun o muncă susținută, pregătindu-mi cu rigoare, adesea până la ceasurile dimineții, lecțiile pe care urma să le predau a doua zi. Pot spune că a meritat. Răspalta nu s-a lăsat așteptată. Am fost dascălul de la care nu s-a chiulit niciodată și asta pentru că elevii simt când pui suflet în munca ta, când îți pasă de ei. Treptat, și-au însușit exigențele mele profesionale. Le-am câștigat încrederea și n-au ezitat să-mi ceară sfaturi în situații de viață delicate. Îmi aduc aminte că acești copii, astăzi părinți, mulți proveniți din familii cu greutăți materiale, au descoperit atunci pentru întâia dată splendoarea sălii Operei și farmecul spectacolelor de teatru sau de operetă.

Din 2005, după nouă ani petrecuți la Energetic, ocup, ca titular, o catedră de Limba și literatura română la Colegiului Național C. D. Loga. Mărturisesc că trecerea de la o

școală de nivel mediu la o școală de top m-a cam speriat la început. Vara dinaintea primului an la Loga am petrecut-o în studiu, pe deplin conștient de ceea ce datorez acestei școli și elevilor ei pe linie profesională. Am avut mereu o relație frumoasă cu elevii, care au depășit rapid temerile inerente începutului, înțelegând rolul și rostul seriozității în muncă, al exigenței.

Știm cu toții deja că literatura reprezintă una dintre pasiunile dumneavoastră. Suntem foarte curioși să aflăm care sunt preferințele dumneavoastră în literatură (genul literar preferat, curentul literar favorit, autori pe care i-ați recomanda).

Putem privi literatura dintr-o dublă perspectivă: ca formă de divertisment ori ca act de cunoaștere și de înnobilitare spirituală. În sensul primei accepțiuni, literatura o putem limita la o suită de scrieri „populare”, fără suport valoric real, dar „la modă”. Trebuie să înțelegem însă că moda e trecătoare. Formarea intelectuală a elevului trebuie să se bazeze pe scrieri perene, pe valori literare consacrate. Iată de ce, recomandarea mea este de a se citi, înainte de toate, marea literatură universală, adusă până în contemporaneitate. În fond, orice carte citită reprezintă un câștig. Deci, să citim cât mai mult, dar mai ales să reflectăm la ceea ce citim.

Personal, îmi place poezia, profunzimea mesajului ei; capacitatea de a fereca în doar câteva versuri o întreagă filosofie de viață. Dintre poeții români, unul dintre favoriții mei este Marin Sorescu. Îmi place la el jocul ideilor, ironia fină, simplitatea exprimării. Ca prozator, pe Marin Preda îl găsesc fascinant. A oglindit cu atât realism și curaj lumea românească rurală și urbană, inter și postbelică. Cum să-i omiți din înșiruire pe Caragiale, Eminescu, adevărații dascăli ai nației?! Cum să nu vibrezi în fața scrierilor lui Dostoievski, Tolstoi, Balzac, Nabokov?! Asta pentru a mă limita doar la zona clasicilor. Dar literatura este un fenomen dinamic. Mereu apar cărți noi, valoroase; traduceri ce merită toată atenția noastră.

Având în vedere generațiile de elevi pe care le-ați văzut evoluând și multitudinea de personalități diferite cu care ați interacționat, care credeți că sunt calitățile esențiale ale unui elev pentru o mai bună colaborare cu dascălul de la clasă?

Meseria de dascăl ne oferă privilegiul de a îmbătrâni în lumea preadolescenților și a adolescenților, de a fi conectați la pulsul noilor generații. Elevii legitimează existența noastră, iar relația pe care trebuie s-o clădim împreună e necesar să stea sub semnul colaborării, respectului reciproc, onestității, flexibilității.

Îi îndemn pe elevi să înțeleagă că, în școală, sub oblăduirea dascălului, actul cunoașterii capătă o nouă dimensiune, superioară. Cu toate păcatele ei, școala le facilitează achizițiile cognitive, le sădește un set de valori, le modelează comportamentul; îi ajută să se înțeleagă și să se dezvolte.

Nu cred în dascălul ideal și nici în elevul perfect. Cu toții suntem oameni, deci un dozaj inegal de calități și defecte. Profilul elevului pe care eu îl agreez le-ar cumula cu siguranță. Îmi plac elevii curioși, tonici, optimiști, provocatori în limitele bunei cuviințe, relaxați în gândire, subtili și nuanțați în exprimare, capabili de judecăți critice și de ironii fine; elevii pentru care nota nu este un scop în sine, care învață pentru a ști, nu pentru o recompensă, pentru un stimulent din partea familiei.

Nouă, loganilor, ne este foarte bine cunoscut faptul că ați ocupat o bună perioadă de timp funcția de director al școlii noastre. V-aș invita să ne povestiți un pic despre experiența dumneavoastră în cadrul conducerii Colegiului Național „C. D. Loga”.

Pot spune că am avut privilegiul de a conduce ca director Colegiul Național C. D. Loga și asta chiar în două mandate. Am tratat activitatea managerială cu foarte multă responsabilitate, călăuzit fiind de dorința de

a contribui la progresul școlii. Primul mandat (2010-2012) a stat sub semnul unor mari neajunsuri materiale. Am preluat o școală cu multe carențe, explicabile prin lipsa reabilitării, întârziată de ani buni. Obiectivul principal l-a constituit amenajarea spațiilor de învățământ. Au fost zugrăvite cele mai multe săli de clasă și holurile, toate aflate în stare deplorabilă; au fost amenajate laboratoarele de informatică, biologie, chimie. S-a achiziționat mobilier școlar care să-l înlocuiască pe cel existent, foarte deteriorat. S-au creat săli de clasă noi. A crescut calitatea actului educațional și implicit atractivitatea pentru Colegiul Loga. S-au format câte două clase pe nivel la gimnaziu (în loc de una care funcționa sub efectiv), iar selecția elevilor s-a realizat prin testare. Au fost înființate, la gimnaziu și la liceu, clase de matematică-informatică, intensiv engleză.

Cel de al doilea meu mandat de director (2017-2022) l-aș califica printr-un singur cuvânt: provocator. Atât sub aspectul deselor și amănunțitelor schimbări de legislație școlară, ori sub aspectul directivelor vremelnicilor diriguitori ai educației, dar mai ales din perspectiva restricțiilor pandemice. Le sunt recunoscător atât colegilor, cât și elevilor, părinților pentru excelenta colaborare pe timpul acestei situații neobișnuite (și nu numai!), când, peste noapte s-a trecut de la învățământul din sala de clasă la învățământul online. Cred că o asemenea solidaritate se trăiește doar în momente de război.

M-aș opri însă la lucrurile cu adevărat frumoase și importante pentru comunitatea logană, de pildă la sărbătorirea, în octombrie 2019, a Centenarului școlii. A fost o mobilizare fără precedent a întregului corp profesoral, a elevilor, absolvenților, a comunității, iar reușita a fost deplină. Nicio altă școală nu și-a mai sărbătorit atât de frumos centenarul. Cu acest prilej, la Catedrală s-a ținut o slujbă și un parastas de pomenire a dascălilor logani, s-au dezvelit, în holul principal, două busturi, unul al patronului spiritual, celălalt al primului director. S-a editat un volum cu documente

despre istoria colegiului și un alt volum cu interviuri și imagini ale absolvenților, plus, ulterior, un album cu fotografii de la întregul eveniment. S-a organizat un spectacol de gală în sala Operei din Timișoara, devenită neîncăpătoare, la care au participat, alături de toate oficialitățile orașului, numeroși logani, special veniți din cele mai răzlețe colțuri ale lumii.

În primăvara aceluiași an, școala a fost vizitată de către Președintele României în exercițiu, Klaus Johannis, care, în amintirea acestui moment a sădit un arțar în curtea colegiului.

Pe 26 octombrie 2019, Casa Regală a României, prin Majestatea sa Margareta, custodele Coroanei, a decernat Colegiului Național C. D. Loga, în semn de înaltă apreciere pentru performanțele școlare înregistrate într-un secol de existență, Medalia Crucea Casei Regale. Evenimentul s-a consumat la București, în Sala Tronului din cadrul Palatului Regal. Delegația din partea școlii a fost formată din patru elevi (Brăteanu Alexandru, Voiculescu Oana, Mădălina Vlad, Tudor Frățilă) și doi profesori (Tihomir Milin - directorul școlii – și Neamțu Mihai – membru al Consiliului de administrație).

În paralel, calitatea actului didactic s-a menținut la standarde înalte. S-a reușit angajarea unor cadre didactice foarte valoroase la mai multe discipline. S-au înregistrat performanțe școlare notorii. S-au făcut investiții masive în baza materială, în dotări (mobilier, calculatoare, mijloace didactice), pentru confortul elevilor și al corpului profesoral. S-au montat în toate sălile de clasă camere de supraveghere performante destinate monitorizării pe timpul examenelor naționale. S-au inițiat și derulat proiecte ERASMUS+; s-au stabilit parteneriate cu școli din țară și din străinătate, cu instituții de învățământ superior. A fost reorganizată întreaga arhivă a școlii, după ultimele standarde. A fost îmbogățit fondul de carte al bibliotecii și s-a creat o bază de date electronică. Peretele scenei din sala festivă

a fost personalizat cu semnele distinctive ale colegiului.

În 2018, Colegiul Național C. D. Loga a fost admis ca membru deplin în Alianța Colegiilor Centenare.

Dincolo de toate aceste realizări în plan managerial, recunosc că marea satisfacție mi-a oferit-o mereu munca la clasă, alături de elevi și în folosul acestora.

Ce credeți că ar trebui să cunoască un tânăr care aspiră să devină dascăl?

A fi profesor nu înseamnă numai a preda materia unei discipline. Munca de dascăl e o muncă complexă, dificilă, provocatoare, solicitantă, dar în egală măsură este și plăcută, nobilă, generatoare de satisfacții. De aceea, recomand să se îndrepte spre ea doar aceia care au vocație pedagogică, au cu adevărat o bună pregătire științifică, sunt capabili de dăruire și de empatie, iubesc școala și copiii.

***Interviu realizat de
Jurcan Raul și
Voicu Alessia
clasa a X-a MI2***

Interviu cu prof. chimie Hittner Ana-Roza

Meseria de profesor este una de bază în construirea și dezvoltarea caracterelor și intelctelor fiecărei persoane care alege să își cultive latura academică. Care este motivul pentru care ați ales să profesati în acest domeniu?

Am făcut facultatea de chimie pentru că mi-a plăcut chimia foarte mult și acest lucru îl dătez în mare parte profesoarei mele din liceu pe care trebuie să recunosc că o cam copiez. Același stil... după stilul ei, așa m-am format. Profesoara mea de chimie m-a impresionat foarte mult și datorită ei am făcut facultatea de chimie. Nu mi-a părut niciodată rău de alegerea făcută, mi-a plăcut tot ce am făcut. Mi-a plăcut foarte mult în facultate.

Ați realizat mai întâi că doriți să profesati ca dascăl sau înclinația spre chimie este cea care v-a ajutat să ajungeți la această meserie? În ce moment al vieții dumneavoastră ați dezvoltat o iubire pentru această știință?

Profesia de dascăl nu am ales-o eu, ci m-a ales ea pe mine, pentru că atunci când am terminat eu facultatea (acum 50 de ani) era repartizare la locul de muncă, iar eu am fost repartizată în învățământ. Primii șapte ani i-am petrecut la liceul Agro-Industrial unde am avut elevi destul de slăbuți, iar apoi a fost o revelație când am venit la Loga și am avut elevi cu care puteam să lucrez și elevi care mă înțelegeau și erau interesați.

Știm că în anul 2011 vi s-a decernat premiul „Profesorul anului” pentru rezultatele excelente obținute de elevii dumneavoastră la concursuri și olimpiade. Care a fost sentimentul pe care l-ați trăit în urma acestui eveniment?

În primul rând, de mare uimire pentru că nu am știut că primesc o distincție decât când am fost la festivitatea respectivă. Domnul Milin știa și nu a vrut să-mi spună. A spus că trebuie să fiu la inspectorat în data de... Eu credeam că era pentru elevul respectiv. Am avut un elev care cu un an în urmă participase la olimpiada „Științele Pământului” la etapa internațională și el a luat o medalie de argint și cred că acesta a fost motivul. În primul rând, vreau să spun că nu am fost numită „profesorul anului” de către Inspectorat sau de Minister, ci de o firmă din Timișoara și nici până azi nu am aflat care sunt criteriile care au stat la baza alegerii mele. Am fost surprinsă pentru că sunt sigură că nu am fost singurul profesor care merita titlul acesta. În primul rând, meritul este al elevilor, eu pot să îi îndrum, dar nu lucrez eu pentru ei, deci nu știu dacă am meritat să primesc titlul acesta în comparație cu alții. Nu știu de ce am fost aleasă eu, nu știu nici până astăzi.

Este cunoscut faptul că, la intrarea la liceu, elevii sunt repartizați pe diverse profiluri în funcție de interesele acestora. Ați observat, pe parcursul anilor, o diferență în primirea și procesarea noțiunilor între elevii de la profiluri diferite?

Da. Da, categoric. Deci elevii de la Științe Sociale și Filologie resping, majoritatea dintre ei, materiile reale, cu caracter științific și ei se mulțumesc cu minimul și dacă se poate deloc. Asta nu înseamnă că nu am elevi dezinteresați și la profiluri reale. Nu îi interesează, dar ei nu înțeleg că sunt totuși elevi și că trebuie să se conformeze unei programe și măcar un minim să încerce, să încerce să înțeleagă, să fructifice măcar timpul acela pe care îl petrec cu profesorul în clasă.

În opinia dumneavoastră, prin ce modalitate pot recepta elevii mai ușor și sigur informațiile? Prin studiul pe bază teoretică sau prin cel pe bază experimentală?

Combinate, depinde. La chimie ar trebui combinate, numai că timpul alocat orelor de chimie este insuficient. De multe ori un experiment nu se poate face într-o oră, dacă ar fi să îl realizeze fiecare elev. Acum e foarte bine că avem acele filmulețe. E mai bine la început să fie un studiu teoretic pentru că atunci știu ce manevrează, cum manevrează. Am avut cu un an în urmă o elevă care a plecat în Statele Unite și și-a ales chimia ca studiu de bază și mi-a explicat că acolo numai experimente a făcut. Și am întrebat-o: „Spune-mi și mie un experiment pe care l-ați făcut acolo”. Mi-a spus că nu știe, că nu-și amintește.

Ar trebui ca elevul, în momentul în care face experimentul, să știe ce urmărește, nu numai să respecte niște indicații care i se dau la modul de lucru, ar trebui cu totul altfel abordat. Ceea ce am făcut pe bază experimentală am făcut numai în facultate. Când am fost eu elevă de liceu (și eram în clasă de chimie) nu am făcut, doar ne mai jucam cu substanțele și erau niște baze foarte, foarte sigure. Cel mai bine ar fi să alterneze și într-o zi, să zicem, unu-doi elevi să facă experimentul, dar asta la orarul acesta este destul de puțin probabil.

Având în vedere sumedenia de elevi cu caractere diferite cu care ați avut ocazia să lucrați, care sunt calitățile pe care le apreciați cel mai mult la un elev?

Pot să apreciez calități diferite. Poate să fie un elev foarte bun la sport (și asta e o calitate) și pot să apreciez calitatea asta, dar la mine să nu exceleze. În primul rând, seriozitatea. Pe el (elev) îl interesează foarte mult matematica, dar tot e atent și la chimie, încearcă să învețe ceva de acolo. Dacă nu, să își dezvolte modul de gândire. Calitatea asta ar fi seriozitatea și ... eu știu, să nu jignesc pe nimeni, dar să zic bunul-simț. Eu înțeleg că nu tuturor le poate plăcea chimia, dar atât cât cere programa, măcar atât să facă.

Se știe faptul că întotdeauna ați fost un bun antrenor de olimpici naționali și nu numai. Ați lucrat cu multe persoane diferite, cu moduri de lucru, mentalități și atitudini inedite. De asemenea, unii dintre acești elevi au urmat studii de înaltă calitate în

străinătate, pe baza cunoștințelor acumulate în urma pregătirii suplimentare la această materie. Care este sentimentul cel mai des întâlnit în momentul în care reflectați la aceste momente de glorie în urma rezultatelor excepționale?

Glorie e mult spus. Rezultatele muncii sunt în primul rând ale lor, ale elevilor, e munca lor. Bianca este absolventă și acum își face masteratul. Am avut un elev care a studiat în Germania la o facultate americană care și-a făcut apoi doctoratul în Arabia Saudită și acum lucrează la Oncogen. E foarte bun, Bogdan. Klaus a obținut medalie de argint la olimpiada asta la care am fost și eu premiată și a mai obținut o medalie de argint la o etapă internațională, la Olimpiada Europeană de Științe „EUSO”. El a studiat la Heidelberg, este medic. Acum a plecat o fetiță în Olanda. Deci, în primul rând, că mi-am făcut lucrul bine, nu numai cu elevii aceștia care au plecat în străinătate, dar de multe ori mă întâlnesc cu elevi care fac medicină sau chimie industrială și îmi spun: „Noi înțelegem ce trebuie să facem, sunt studenți care nu înțeleg nimic din bio-chimie, noi înțelegem.”. Asta mă bucură, că ceea ce am făcut eu îi ajută să se dezvolte mai departe. Ca medici, poate că nu o să mai facă chimie, poate niciodată, dar sistemul de gândire i-a ajutat.

O ultimă întrebare: Care este partea dumneavoastră preferată din chimie și de ce?

Nu știu, mie-mi place toată chimia. Vă mărturisesc, nu mi-a plăcut foarte mult și m-am chinuit când eram studentă cu chimia analitică (erau analize instrumentale, deci cu aparate). Deci analiza în care trebuia să cântărim, să titrăm, alea mi-au fost grele, că nu-mi ieșeau rezultatele. Aia mi s-a părut o parte mai dificilă, dar tot chimie este și nu pot să spun că mi-a displicut nici aia. Chimia îmi place, nu pot să fac diferența între ele. Tehnologia (adică instalațiile), nu pot să zic că țin așa la ea, dar aia e mai mult inginerie, de aia n-am făcut inginerie chimică... am făcut chimie. Asta nu-mi place chiar atât de mult. În rest... chimia este o știință unitară, toate se leagă unele de altele. Îmi place, îmi place chimia și am avut noroc că am făcut în viață ceea ce mi-a plăcut.

Interviu cu prof. dr. geografie Ancuța Cosmin

Am dori să începem acest interviu prin intermediul unei întrebări destul de așteptate: Care este motivul pentru care ați ales să profesati în domeniul învățământului?

Nu știu foarte sigur, dar probabil datorită faptului că și părinții mei au fost profesori: tata de istorie - geografie și mama de desen. Mi-a plăcut atmosfera. De mic eram între profesori și în plus, îmi plăcea să ies la stradă și să le arăt și vecinilor, mai ales celor mai în vârstă, pe diverse hărți unde sunt situate unele țări sau munții cei mai înalți, fluviile cele mai lungi etc. În atlasul zoologic (mi l-am cumpărat în clasa a V-a, fiind într-o tabără de pionieri) le arătam diverse animale de care poate auziseră, dar nu știau cum arată. Asta pe vremea când nu exista internet, telefon mobil, ci doar un singur canal TV cu două ore de program pe zi, și acelea dedicate „Tovarășului”.

Cu toții deprindem încă din copilărie înclinații spre anumite domenii. Fiecare profesor are o poveste în spatele alegerii materiei pe care vrea să o împărtășească elevilor. Care este povestea dumneavoastră?

Bănuiesc că motivul este tot faptul că tata predă istorie – geografie. Și mie mi-au plăcut și îmi plac și acum ambele discipline, care, oarecum se sprijină una pe cealaltă (spațiul geografic a influențat și influențează și acum evenimentele istorice). La „filonul” familial s-a adăugat apoi profesorul meu de geografie din gimnaziu care mi-a fost și diriginte, domnul Vizman Lazăr, un om și un profesor deosebit.

Probabil și lecturile pe care le-am avut, mai ales cărțile lui Jules Verne, dar nu numai. Aveam atlase și mă uitam pe unde se desfășurau toate călătoriile acelea pline de peripeții. În general când citeam cărți voiam să localizez cât mai exact spațiul în care se petrecea acțiunea.

Dacă ne permiteți, am dori să ne divulgați câteva detalii esențiale despre parcursul dumneavoastră profesional, de la începutul educației și formării, până la a ocupa o catedră în cadrul colegiului nostru.

În anul 1990, după terminarea liceului, mai întâi am încercat să intru la ISE (actuala FEEA). Se dădea examen din geografie (de clasa a XII-a), economie politică și matematică (punctul meu slab). Din fericire, zic eu acum, am fost primul sub linia de admitere la examenul de la începutul verii. Apoi am aflat, cu o bucurie nesperată, că din septembrie se va înființa facultatea de Chimie-Biologie-Geografie la Timișoara. Până atunci, facultăți de geografie erau doar în București, Iași și Cluj, cu foarte puține locuri și o concurență foarte mare: pe un loc erau vreo 60-70 de candidați. Mulți dădeau 2-3 ani la rând până să intre. Așadar, în vara lui 1990, după o excursie de-o săptămână cu cortul în Munții Lotrului, am repetat zilnic, foarte, foarte serios, geografia de clasa a IX-a și cea de clasa a X-a și am dat examen. Am fost, parcă, vreo 5-6 candidați pe loc. Atunci nu bănuiam că Munții Lotrului aveau să mă „urmărească” de-a lungul facultății și apoi în pregătirea doctoratului.

În anul 1995 am terminat facultatea (atunci se făceau 5 ani), au urmat studiile aprofundate la Universitatea din Oradea și din 1996 sunt profesor la Colegiul National „C. D. Loga”. Ulterior m-am înscris la doctorat, având ca temă „Studiul geomorfologic al Munților Lotrului”. Până în 2006 când am susținut teza de doctorat, în toate peregrinările mele, absolut vitale, prin Munții Lotrului, am avut bucuria să fiu însoțit și de unii dintre elevii mei. Au fost niște experiențe extraordinare...

Majoritatea persoanelor sunt inspirate de către o personalitate sau o cunoștință care s-a făcut remarcată prin activitatea pe care a desfășurat-o. Aveți o astfel de persoană care v-a motivat să ajungeți unde sunteți astăzi?

Sunt convins că de la toți profesorii pe care i-am întâlnit de-a lungul timpului am avut câte ceva de învățat, unii chiar m-au inspirat. Dacă ar fi să menționez, totuși câteva nume aș aminti, cronologic, pe dl prof. de geografie din gimnaziu, Vizman Lazăr; doamna prof. de fizică din liceu, Ildiko Pataki, domnul prof.univ.dr. Petru Urdea din timpul studenției și dl prof.univ. dr. Nicolae Josan, îndrumătorul de doctorat. În cazul meu foarte important este și faptul că soția este tot profesor de geografie. Tuturor acestora și multor altora le sunt profund recunoscător.

Este cunoscut faptul că dumneavoastră ați trimis întotdeauna elevi olimpici la unele dintre cele mai importante etape ale unor concursuri de excepție. Cum vă simțiți raportat la experiența cu olimpicii? Ce sentiment aveți când vedeți rezultatele pozitive aduse de elevii pregătiți de dumneavoastră?

În primul rând, îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că am avut șansa de a fi profesor la Loga. Am avut astfel posibilitatea să lucrez cu elevi excepționali care mi-au adus nenumărate satisfacții și bucurii de-a lungul celor 26 de ani de carieră. Cred că cel mai important este să îți placă ceea ce faci, să mergi cu inima deschisă la întâlnirea cu elevii și să încerci să te pui, măcar din când în când, și în locul lor. Experiența cu elevii capabili de performanță te ține „în priză”, te provoacă permanent, îndepărtează autosuficiența și ai și tu, ca profesor, multe de învățat. Pentru mine, meseria de dascăl (chiar dacă acesta nu mai are același rol formator în societate, ca odinioară) rămâne una dintre cele mai frumoase din lume...

După toate aceste trăiri cu elevii olimpici, v-a rămas vreuna impregnată în minte?

Întâmplări memorabile au fost multe. Cele mai emoționante, până la lacrimi de bucurie, au fost cele în care, la premierile de la fazele naționale, se pronunța pe scenă „Loga”. Ultima și cea mai frumoasă „întâmplare” a fost anul acesta-2022, la București, când s-au anunțat elevii calificați la Olimpiada Europeană de Geografie: primul nume pronunțat a fost „Vlad Orșa de la C.N. „C.D. Loga!!!”. O întâmplare aparte s-a petrecut la faza națională

a Sesiunii de Comunicări Științifice ale elevilor, de la Miercurea Ciuc. Colegiul nostru avea două reprezentante, pe Csilla, veterana, ce obținuse deja în anii anteriori Premiul II și apoi Premiul I, și pe Nicoleta, la prima participare, foarte emoționată. În trenul ce ne ducea spre Miercurea Ciuc, în glumă, am spus: „Csilla, ca să ai toată paleta de premii, îți mai lipsește acum Premiul III!” Și a venit premiarea: Nicoleta a luat Premiul I la secțiunea Geografie umană, iar Csilla, la secțiunea Geografie fizică, Premiul.... III. De atunci nu mai fac pronosticuri...

Desigur că mulți dintre acești elevi ar dori să urmeze o carieră în acest domeniu. Care sunt opțiunile pentru care pot opta elevii?

Nu este neapărat o dezamăgire pentru mine, dar destul de puțini dintre elevii care au participat la Olimpiada de Geografie au și urmat o facultatea de geografie (aici sau la Cluj), deși sunt și câțiva copii foarte buni care s-au remarcat și la nivel universitar. Dar dacă ar fi să aleagă Geografia, atunci i-aș îndemna spre Planificare Teritorială sau GIS (Sisteme Geografice Internaționale). Dincolo de asta, cred că (nu neapărat la nivel de olimpiadă), geografia te poate deschide spre lume, te poate face să înțelegi ce se întâmplă în jurul tău, fie că vorbim despre natură, fie despre societate (de exemplu: de ce sunt conflicte, de ce există Războiul din Ucraina, de ce erupe vulcanul Stromboli sau de ce sunt inundații în Peru). Geografia de azi nu mai înseamnă doar „munți”, „țări” și „ape” (așa cum e percepută cel mai adesea), ci ea răspunde la câteva întrebări de bază: „Unde se petrece fenomenul?” „Când?” „Cum?” „De ce?” și „Care sunt consecințele?” Te conectează la realitatea din jur și cred că asta e foarte important. Dacă stăpânim relativ bine lucrurile acestea, atunci, printre altele, mai greu putem fi păcăliți de așa-zișii formatori de opinie.

Care sunt preferințele dumneavoastră în ceea ce privește materia predată? Aveți vreo parte favorită din Geografie?

La început am fost mai mult atras de geomorfologie, dar, treptat, mi-au stârnit interesul și geografia politică, geografia populației sau geografia așezărilor umane.

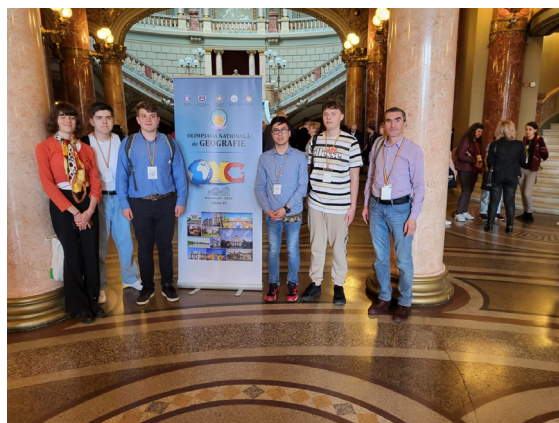
Ce locuri ați dori să vizitați și nu ați avut ocazia încă?

Visul meu era să merg cu Transsiberianul, să ajung până la Vladivostok, la Oc. Pacific, dar nu cred că se va mai întâmpla, nu mai vreau să vizitez Rusia. Probabil sunt sub imperiul momentului... În schimb, sunt șanse mai mari să ajung, măcar în extremitatea nordică a Europei, la Capul Nord. Ca geograf, mi-ar plăcea să vizitez o mulțime de locuri, Anzii, Alaska, Hawaii, Marocul.. De o vreme mă pasionează geografia și istoria Balcanilor, aș merge în fiecare an să văd, de exemplu, stâncile Belogradcik-ului, din Bulgaria.

O întrebare cu care suntem siguri că v-ați mai confruntat de-a lungul anilor este una care dezvăluie foarte multe despre caracterul unei persoane și anume: Dacă ar fi să puteți alege orice oraș din lume pentru a vă petrece restul anilor, care ar fi acesta?

Timișoara, cu siguranță. Nu m-aș muta, încerc să văd cât pot de mult, dar nu cred că m-aș simți la fel de bine altundeva, pentru că aici sunt acasă. Nu m-aș duce în altă parte. Mi-ar plăcea să am undeva o căsuță la contactul dintre deal și munte, cu o livadă cu cireși, gutui și meri, dar să nu fie nici foarte departe de Timișoara. Aș vrea să văd multe orașe de pe glob, dar nu cred că aș apela la o schimbare definitivă, mai ales dacă am trăit 50 de ani în această zonă. Poate sunt mai conservator și nu mi vine să mă mut așa ușor. Sunt convins că dacă ar avea măcar câteva sute de clădiri istorice renovate (din cele câteva mii), Timișoara ar fi, de departe, cel mai frumos oraș din România.

***Interviu realizat de
Jurcan Raul și
Voicu Alessia
clasa a X-a MI2***

*fotografie realizată la faza
națională a Olimpiadei de
Geografie 2021-2022*

*fotografie a lotului olimpic
2021-2022 împreună cu
Octavian Mândruț și
inspectorul județean de
geografie Timiș, Francisc Kiss*

Nota intervievatorilor

*Jurcan Raul
Voicu Alessia*

Suntem elevi în această școală încă din gimnaziu, de aproape șase ani, timp în care ne-am familiarizat cu tot ce ține de colegiul nostru. Am susținut Evaluarea Națională acum nici doi ani și am reușit să fim împreună chiar și după acest examen decisiv în ceea ce privește viitorul nostru.

Am cunoscut o mulțime de profesori, fie de la clasă, fie din activitățile extrașcolare în care am fost implicați. Desigur că mulți s-au schimbat de-a lungul anilor și am fost obișnuiți să ne adaptăm acestor situații. Cu unii am rezonat mai bine, cu alții mai puțin bine, dar am avut de învățat câte ceva de la fiecare. Modul în care a trebuit să ne mulăm pe stilurile fiecărui profesor care ne-a predat ne va ajuta mereu în viață atunci când va trebui să ne adaptăm la anumite situații și să relaționăm cu oameni cu personalități diverse.

Dat fiind că o perioadă considerabilă de timp petrecem cu profesorii la ore, suntem curioși să aflăm câteva detalii esențiale despre trecutul lor, ce fel de călătorie au săvârșit de-a lungul vieții până când „drumurile” noastre s-au întâlnit și cum au decis să devină dascăli. De asemenea, alte curiozități ale noastre vizează felul în care ne percep dumnealor pe noi, elevii, și ce părere au cu privire la sistemul educațional în general. Bineînțeles că și informațiile suplimentare legate de pasiunile lor și de preferințele pe care le manifestă în domeniul lor de predare ne stârnesc curiozitatea. De aceea am ales ca un capitol din acest număr al revistei să îl dedicăm secțiunii de interviuri cu unii profesori din școală. Dorința este de a afla povestea din spatele dascălilor noștri, oameni pe care îi admirăm și cărora le suntem profund recunoscători pentru tot ceea ce fac pentru noi în fiecare zi.

Schimbarea - Frică sau oportunitate?

- Dumitriu Mara

Nu alegem schimbările, dar alegem cum să ne raportăm la ele. Până la urmă ține de colaborare. Da, îmi place cuvântul ăsta: colaborare... Mi se pare potrivit în contextul în care discutăm. În loc să dăm vina ba pe profesori, ba pe elevi, ba pe sistem, să încercăm să colaborăm unii cu alții și să ne adaptăm la orice schimbare – D-na prof. Micicoi Mihaela

Sunt elevă în sistemul de învățământ românesc de 11 ani. Am fost generația care a dat Evaluare Națională în mijlocul pandemiei și am fost și printre milioanele de elevi care au participat la „școala online”. După toate aceste schimbări în viața mea de elevă, anul acesta am fost pusă în fața unei noi schimbări: Cele cinci module. Mie mi s-a părut o idee destul de interesantă, m-a făcut să-mi pun întrebări. Oare România începe ușor să se alinieze cu țările vestice la nivel de educație? Voi merge la școală de plăcere? Voi învăța lucruri mai interesante? Nu am putut să îmi potolesc curiozitatea așa că am decis să aflu părerea unui profesor și a unei colege asupra acestei schimbări. Sper ca aceste interviuri să vă ofere și vouă, cititorilor, o nouă perspectivă asupra schimbărilor din sistemul nostru de învățământ și poate chiar o nouă perspectivă asupra schimbărilor din viața voastră de zi cu zi.

- nota autorului, Mara Dumitriu

De cât timp lucrați în sistemul cu două semestre?

Sincer nici nu îmi mai amintesc... acum vorbesc de 24 ani în învățământ. Nu pot să îmi amintesc, sincer, dacă am predat vreodată în sistem de 3 trimestre sau nu, însă dacă e să mă gândesc la avantaje sau puncte forte ale semestrelor, era faptul că îți dădea posibilitatea să faci o planificare pe termen lung care putea să sufere diverse schimbări. Astfel, la sfârșitul semestrului, puteai să te flexibilizezi și evitai să te trezești la sfârșitul semestrului că nu știi ce să faci. Cred că ăsta este unul dintre

dezavantajele sistemului cu module, din cauza modului în care am fost învățați să gândim până acum. – *D-na prof. Micicoi Mihaela*

Sistemul cu 2 semestre mi se părea foarte stresant din cauza tezelor și învățatului pentru acestea, le acordam foarte mult timp la fiecare sfârșit de semestru. – *elevă, clasa a XI-a SS, Raluca Stoia*

Care a fost reacția inițială când a fost propus noul sistem?

Nu îmi amintesc neapărat să fi avut vreo reacție radicală de un fel sau altul. Cred că am luat-o cu «Asta e», sigur, încă o schimbare, ne așteptam, deja ne-am obișnuit. A doua reacție a fost, cred, bucuria «Oh! Ok, o să avem mai multe ruperi de ritm. Mă gândeam că asta o să fie și în avantajul nostru și al vostru. Nu știu dacă ne mai amintim, dar semestrul I era – a never ending story – în care oboseam și noi și voi.

Desigur că apoi a urmat planificarea prin ruperi de 5 ori și cumva mie, considerând stilul pe care îl abordam înainte, mi s-a potrivit. Și mai mult, aceste ruperi de ritm cred că și vouă vă vor da un pic de timp, de refresh.

– *D-na prof. Micicoi Mihaela*

Inițial m-am bucurat când am văzut că se va introduce sistemul cu module, pentru că am văzut că vacanțele erau mult mai dese decât înainte și că implicit nu se adună așa de repede oboseala și stresul, așa cum se întâmpla în sistemul cu 2 semestre, când vacanțele erau mai rare. – *elevă, Raluca Stoia*

Vi se pare drastică schimbarea? Greu de implementat?

Cred că lucrurile erau destul de așezate la un moment dat și puteai să faci mai multe tipuri de evaluare. Dacă tu ai 17 săptămâni per semestru, poți să variezi evaluarea, nu te stresa timpul... Cred că vom avea nevoie de o perioadă de ajustare, de acomodare cu modulele pentru că nu e așa simplu cum ziceau unii „Oh, mare lucru... Că am două semestre, că am 5 module, e același lucru”. Nu e același lucru. De aceea, cred că va trebui să treacă puțin timp ca să ne acomodăm.

Trebuie să facem și predare și consolidare și evaluare... Toate cele trei trebuie să se întâmple în 5 module, de câte 3-4 săptămâni de data asta... Trebuie să ne adaptăm.
- **D-na prof. Micicoi Mihaela**

Nu mi se pare o schimbare așa mare, deoarece există și acum presiune mare pe elevi, chiar dacă nu mai sunt teze. De-a lungul modulului, nu se prea dau note, iar la sfârșitul acestuia, sunt 2 săptămâni în care toți profesorii dau teste și note. – **elevă, Raluca Stoia**

Credeți că este mai eficient? Îi avantajează mai mult pe elevi sau pe profesori?

Din nou, cred că ține în mare parte de planificare și aici pun presiune pe profesori. Voi veniți după cum we lead. Până la urmă, voi sunteți cei care trebuie să vină după noi și de aia cred că marea provocare vine pentru noi. Să ne putem multiplica de 5 ori în 5 module diferite, să putem să facem și predare și consolidare și, ideal vorbind, și evaluare. Cred că cel mai mult va suferi partea de evaluare. Probabil că marea majoritate va prefera teste tradiționale sau ascultare orală și se va crea o lipsă de diversificare a evaluării.

Aștept și eu să trecem printr-un modul, două, trei cel puțin, să putem trage niște concluzii. Eu am mare încredere în voi și în puterea voastră de a vă adapta cumva la tot ceea ce noi vă propunem, dar totuși, presiunea este pe noi să vă facem propuneri bune și eficiente.
– **D-na prof. Micicoi Mihaela**

Nu știu dacă este neapărat mai eficient pentru elevi pentru că nu s-a terminat încă anul ca să pot face o comparație între cele 2 sisteme, dar până acum, mi se pare puțin mai bun sistemul cu cele 5 module. – **elevă, Raluca Stoia**

Iar despre noul catalog online ce părere aveți? Și elementele pe care le-am păstrat în urma școlii online?

Prima reacție a fost «Da, sigur!»... Acum, dacă mă mai întreb, poate dau un pic înapoi pentru că îmi dau seama cât de tradițională sunt. Deși nu m-aș caracteriza chiar așa, atât de mult îmi place să pun pixul pe foaie, să văd acolo, în fața ochilor, negru pe alb, ce am scris și pe aia să mă bazez.

Pe mine personal, și poate și pe alții, încă ne fură partea asta tehnologică și când vin la clasă, momentul în care deschid device-ul mă face cumva să mă rup de voi. Da, este un mod elegant, modern, de a ține informația, de a comunica mai ușor și creează și o transparență între profesori, părinți și elevi. Totuși, mă simt nevoită să recunosc că sunt din tagma celor mai tradiționali...

Și din școala online, mă bucur că am adoptat Google Classroom unde putem posta mult mai eficient diverse materiale și putem avea un feedback exact. Nu mai spun și de partea de resurse. Și sincer, ce am constatat eu, este că elevii au reușit să depună poate chiar de 2 ori mai mult efort prin intermediul Google Classroom față de sistemul tradițional. – **D-na prof. Micicoi Mihaela**

Mi se pare o idee bună catalogul online, pentru că pot vedea atât eu, cât și părinții mei ce note și ce absențe am ca să le pot motiva la timp. În legătură cu Google Classroom-ul, mă bucur că s-a păstrat. Este o modalitate foarte ușoară de a distribui anumite materiale care ne-ar trebui la oră, fără să mai consumăm hârtie.
– **elevă, Raluca Stoia**

Este vreo altă schimbare pe care ați vrea să o implementați în sistemul de învățământ?

Ce îmi doresc eu... O deschidere în cercurile din catedre... O deschidere spre inter-teaching. De exemplu, un alt profesor din catedra de engleză să vină să predea în clasa -mea-. Cred, câteodată, că voi obosiți cu un anumit stil, oricât de performant ar fi. Și partea asta de obișnuință, da câteodată în demotivare, dezangajare. Aș face cumva să am un om cu care să pot colabora. Momentan e doar în partea de teorie, dar poate anul acesta, eu și colega mea, reușim să ne armonizăm și să testăm, să vedem cum reacționează elevii mei la un alt teaching style, să vadă ceva diferit, să rupem puțin rutina.

Asta mi-ar plăcea foarte mult, visez la un astfel de sistem și poate anul ăsta, eu și colega mea vom reuși să facem acest „schimb de experiență”. – **D-na prof. Micicoi Mihaela**

O schimbare pe care aș dori să o fac în învățământul actual este introducerea unei game largi de materii din care poți alege la începutul fiecărui an. Astfel, poți să te focusezi mai mult pe materiile care te interesează în cariera ta și nu pe cele care trebuie să le faci din obligație. – **elevă, Raluca Stoia**

Povestea unui bănăţean

INTERVIU CU DOAMNA DOCTOR
SEMPRONIA ȚÎRNEA (NĂSCUTĂ
BOGDAN) DESPRE IOSIF BOGDAN,
CĂRTURAR DE SEAMĂ AL
BANATULUI

Draga mea bunică, Sempronia, încă din fragedă copilărie mi-ai povestit multe întâmplări despre bunicul tău, Iosif Bogdan, prestigios om de cultură al Banatului. Ce momente importante ale vieții sale ar trebui cunoscute de cititorii de azi?

Bunicul meu și stră-străbunicul tău, Iosif Bogdan, s-a născut în Deliblata (în Banatul Iugoslav), la 20 aprilie 1885, într-o familie de țărani înstăriți. În jurul vârstei de 17 ani, s-a înscris la Preparandia din Caransebeș, unde i-a fost cultivată dragostea pentru folclor și dorința de a-l culege.

La absolvire, își începe cariera didactică de învățător. În paralel a înființat câteva coruri, a organizat spectacole de recitări și a pus în scenă mai multe piese de teatru. Acum debutează și ca jurnalist, colaborând la „Plugarul român” și la „Baba satului”, unde publică articole de popularizare a științei, dar și traducerea (din limba sârbă) a comediei Inspectorul școlar.

Sfătuit de Ion Vidu, se stabilește în 1920 la Timișoara, ca învățător și apoi director al Școlii generale nr. 6 din Piața Bălcescu, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1940, când a ieșit la pensie. În capitala Banatului a devenit repede un reper al spiritualității românești, astfel că a fost numit conducător al Centrului cultural.

Care au fost principalele preocupări ale lui Iosif Bogdan?

Bunicul meu a fost o personalitate complexă: învățător, dirijor de cor, jurnalist și, mai ales, folclorist. În toate aceste domenii a lăsat scrieri de extremă importanță. Unele se

păstrează încă în paginile unor ziare de epocă. Altele au rămas în posesia familiei, dintre care s-au salvat doar puține, spre a fi valorificate. Din păcate, manuscrise de mare valoare s-au pierdut.

Ce moștenire științifică și culturală a lăsat?

Activitatea de folclorist a bunicului meu nu a rămas necunoscută specialiștilor. Despre ea au scris, între alții, Ovidiu Bârlea, Istoria folcloristicii românești, Editura Enciclopedică, București, 1974, p. 303; Rodica Giurgiu, O culegere inedită de folclor muzical, în Studii de muzicologie, vol. XVI, 1981; Virgul Vintilescu, Secvențe literare. Repere literare bănățene (1880-1918), Editura Facla, Timișoara, 1987, p. 123-137; Costa Roșu, Bănățenii noștri de altă dată. Un folclorist uitat – Iosif Bogdan din Deliblata, „Libertatea”, 29.02. 1992 și 07.03.1999; Virgil Vintilescu, Istorie literară. Iosif Bogdan, în Almanahul cultural Frăția, Timișoara/Uzdin, 1994-1995, p. 33-40; Costa Roșu, Personalități românești din Voivodina (1734-2004), Editura Libertatea, Panciova, 2004, p. 40-42. El este prezent în volumul dedicat literaturii din monumentala Enciclopedie a Banatului, apărută în două ediții, la Editura David Press Print, Timișoara (1915 și 1916).

Ce a însemnat Banatul pentru Iosif Bogdan?

Prin originea țărănească și prin îndeletnicirile sale, el a fost foarte legat de satul românesc din Banat, pe care l-a cunoscut și pe care l-a evocat în toată autenticitatea lui. A adunat poezii, cântece, datini și credințe, pe care le-a publicat sau pe care le-a consemnat în vederea publicării ulterioare.

Încă mi-l amintesc cu drag scriindu-și rândurile și îl aud povestindu-ne nouă, nepoților, cu vocea lui blândă, basme, întâmplări și snoave. El a iubit profund această provincie, pe care a slujit-o o viață întreagă, trăită cu demnitate și devotament.

Care este unul dintre citatele preferate pe care le-ai reținut de la Iosif Bogdan?

În Autobiografia sa, el a notat: „Singura mea ambiție a fost ca să-mi fac conștient și la timp datorita de luminător al neamului

românesc”. Este o datorie și un mod de a o îndeplini ce ne-a fost transmisă nouă, urmașilor lui, și pe care ne străduim să o insuflăm generațiilor ce ne urmează.

Ce mesaj crezi că ar fi transmis stră-străbunicul Iosif Bogdan băănățenilor din zilele noastre?

Mesajul pe care l-ar fi transmis acum 100 de ani este în continuare unul de actualitate: să-și iubească familia, satul și provincia, să-și păstreze graiul și tradițiile, să-și prețuiască trecutul și să viseze la un viitor luminos!

Mulțumesc foarte mult pentru multiplele informații interesante pe care ni le-ai împărtășit!

Și eu îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit ocazia să povestesc despre viața bunicului meu și a stră-străbunicului tău. Îți doresc să continui frumoasa tradiție din familie către literatură, artă muzicală și evenimente culturale.

Iosif Bogdan

*sigla de pe poarta
casei*

*Adela Maria Țîrnea și
bunica ei*

*Interviu realizat de
Țîrnea Adela
clasa a VI-a A*

Colectivul de redacție

Echipa de redacție:

Redactor-șef: Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2

Redactor-șef: Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2

Anghelescu Cătălina - clasa a XI-a F

Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1

Dumitriu Mara - clasa a XI-a SS

Popeți Elena - clasa a IX-a MI2

Spineanu Rareș-Constantin - clasa a XI-a MI2

Vermeșan Ioana - clasa a IX-a MI2

Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Tehnoredactare:

Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1

Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2

Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2

Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Design copertă:

Păuna Lara - clasa a X-a SN2

Colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella

Director adjunct prof. Stoia Simona

Prof. Milin Tihomir

Prof. Costea Corina-Lucia

Prof. Crașovan Ileana

Prof. Scurtulescu Sorin

Informatician Inașel Marius

Bibliotecar Pârvu Lucia

Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. Spineanu Claudia-Ileana

CONSILIUL JUDEȚEAN
TIMIȘ

*Revistă cofinanțată de Consiliul Județean Timiș,
prin programul TimCultura 2022.
Conținutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu
poziția oficială a Consiliului Județean Timiș.*

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN I/ Nr. 1/ 2022-2023
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

